

31997R2026

21.10.1997.

EIROPAS KOPIENU OFICIĀLAIS VĒSTNESIS

L 288/1

**PADOMES REGULA (EK) Nr. 2026/97
(1997. gada 6. oktobris)**

par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

- (3) tā kā daudzpusējo tirdzniecības sarunu Urugvajai kārtas noslēgumā tika izveidota Pasaules tirdzniecības organizācija (PTO);

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 113. pantu,

ņemot vērā regulas, ar kurām ir izveidota lauksaimniecības tirgu kopējā organizācija, un regulas, kas pieņemtas, īstenojot Līguma 235. pantu, un ir piemērojamas precēm, kuras ražo no lauksaimniecības produktiem, un jo īpaši tos šo regulu noteikumus, kas pieļauj atkāpes no vispārējā principa, ka drošības pasākumus uz robežām drīkst aizstāt tikai ar pasākumiem, kuri paredzēti attiecīgajās regulās,

- (4) tā kā PTO dibināšanas līguma (PTO līgums) 1.A pielikumā, kas apstiprināts ar Lēmumu 94/800/EK⁽³⁾, *inter alia* ietverta 1994. gada Vispārējā vienošanās par tarifiem un tirdzniecību (GATT 1994), Lauksaimniecības nolīgums (Lauksaimniecības nolīgums), Nolīgums par GATT 1994 VI panta īstenošanu (turpmāk tekstā – 1994. gada Antidempinga nolīgums) un jauns Nolīgums par subsidijām un kompensācijas pasākumiem (Subsidiju nolīgums);

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu⁽¹⁾,

- (1) tā kā ar Regulu (EEK) Nr. 2423/88⁽²⁾ Padome pieņēma kopējus noteikumus aizsardzībai pret importu par dempinga cenām vai subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis;

- (5) tā kā, lai panāktu lielāku pārskatāmību un efektivitāti, Kopienai piemērojot noteikumus, kas izklāstīti attiecīgi 1994. gada Antidempinga nolīgumā un Subsidiju nolīgumā, tiek uzskatīts, ka jāpieņem divas atsevišķas regulas, kurās pietiekami sīki būs izstrādātas prasības, kas jāievēro, piemērojot katru no minētajiem tirdzniecības aizsardzības instrumentiem;

- (2) tā kā minētie noteikumi tika pieņemti saskaņā ar spēkā esošajām starptautiskajām saistībām, jo īpaši tām, kas izriet no Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību (GATT) VI panta, no Nolīgums par GATT VI panta īstenošanu (1979. gada Antidempinga kodekss) un no Nolīgums par GATT VI, XVI un XXIII panta interpretāciju un piemērošanu (Subsidiju un kompensācijas maksājumu kodekss);

- (6) tā kā tādēļ ir lietderīgi grozīt Kopienas noteikumus, kas reglamentē kompensācijas pasākumu piemērošanu, ņemot vērā jaunus daudzpusējos noteikumus, *inter alia* attiecībā uz tiesvedības uzsākšanas procedūram un turpmākās izmeklēšanas veikšanu, to skaitā faktu konstatāciju un apstrādi, pagaidu pasākumu ieviešanu, kompensācijas maksājumu uzlikšanu un iekasēšanu, kompensācijas

⁽¹⁾ OV C 99, 26.3.1997., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 209, 2.8.1988., 1. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 522/94 (OV L 66, 10.3.1994., 10. lpp.).

⁽³⁾ OV L 336, 23.12.1994., 1. lpp.

pasākumu ilgumu un pārskatīšanu, kā arī tās informācijas izpaušanu, kas attiecas uz kompensācijas izmeklēšanu;

(7) tā kā, ņemot vērā to pārmaiņu apjomu, kas ieviestas ar jaunajiem nolīgumiem, un tādēļ, lai nodrošinātu jauno noteikumu atbilstīgu un pārskatāmu īstenošanu, ir lietderīgi tādā mērā, kā tas ir iespējams, transponēt jauno nolīgumu izteiksmes veidu Kopienas tiesību aktos;

(8) tā kā turklāt ir ieteicams pietiekami detalizēti paskaidrot, kad uzskata, ka subsīdija pastāv, saskaņā ar kādiem principiem tā kompensējama (jo īpaši, vai subsīdija ir piešķirta konkrēti) un saskaņā ar kādiem kritērijiem aprēķināms kompensējamās subsīdijas apmērs;

(9) tā kā, nosakot subsīdijas pastāvēšanu, ir jāpierāda, ka valdība vai jebkura sabiedriskā organizācija kādas valsts teritorijā ir veikusi finansiālu ieguldījumu vai ir veikts ienākumu vai cenu atbalsts *GATT 1994 XVI panta* nozīmē, un ka no tā ir ieguvis uzņēmums – saņēmējs;

(10) tā kā ir pietiekami sīki jāpaskaidro, kādi subsīdiju veidi nav kompensējami un kādu kārtību piemēro, ja izmeklēšanā konstatē, ka uzņēmums, par kuru tiek veikta izmeklēšana, ir saņēmis nekompensējamās subsīdijas;

(11) tā kā Subsīdiju nolīgumā ir noteikts, ka noteikumus par nekompensējamām subsīdijām pārstāj piemērot piecus gadus pēc PTO līguma spēkā stāšanās datuma, ja vien tos nepagarina pēc PTO locekļu savstarpējas vienošanās; tā kā līdz ar to var būt nepieciešams attiecīgi grozīt šo regulu, ja minēto noteikumu termiņš netiek tādējādi pagarināts;

(12) tā kā pasākumi, kas uzskaitīti Lauksaimniecības nolīguma 2. pielikumā, ir nekompensējami tādā mērā, kā tas paredzēts minētajā nolīgumā;

(13) tā kā ir vēlams noteikt skaidras un sīki izstrādātas pamatnostādnes attiecībā uz faktoriem, kas var būt svarīgi,

nosakot, vai subsidēts imports ir nodarījis būtisku kaitējumu vai arī draud radīt kaitējumu; tā kā, pierādot, ka konkrētā importa apjoms un cenu līmeņi ir tā kaitējuma pamatā, kas ir nodarīts Kopienas ražošanas nozarei, uzmanība būtu jāpievērš citu faktoru ietekmei un jo īpaši Kopienā dominējošajiem tirgus apstākļiem;

(14) tā kā ir vēlams definēt terminu “Kopienas ražošanas nozare” un paredzēt, ka personas, kas ir saistītas ar eksportētājiem, drīkst izslēgt no šādas ražošanas nozares, un definēt terminu “saistīts”; tā kā ir arī jāparedz kompensācijas maksājuma pasākums, kas veicams kāda Kopienas reģiona ražotāju vārdā, un jāizstrādā pamatnostādnes šāda reģiona noteikšanai;

(15) tā kā jānosaka, kas var iesniegt sūdzību par kompensācijas maksājumu, precizējot, kādā mērā Kopienas ražošanas nozarei vajadzētu to atbalstīt, kā arī informāciju par kompensējamām subsīdijām, kaitējumu un cēloņsakarību, kas jāietver šādā sūdzībā; tā kā ir lietderīgi arī precizēt procedūras sūdzību noraidīšanai vai tiesvedības uzsākšanai;

(16) tā kā jānosaka veids, kādā ieinteresētajām pusēm paziņo par informāciju, ko pieprasa iestādes, un jāpieļauj plašas iespējas iesniegt visus svarīgos pierādījumus un aizstāvēt savas intereses; tā kā ir vēlams arī skaidri noteikt, kādi noteikumi un procedūra jāievēro izmeklēšanas laikā, jo īpaši noteikumi, ar kādiem ieinteresētās puses darbojas, iepazīstina ar saviem viedokļiem un iesniedz informāciju noteiktā termiņā, ja šādi viedokļi un informācija ir jāņem vērā; tā kā ir lietderīgi arī izstrādāt nosacījumus, ar kādiem ieinteresētā puse var piekļūt informācijai, ko ir paziņojušas citas ieinteresētās puses, un komentēt to; tā kā dalībvalstīm un Komisijai arī vajadzētu sadarboties informācijas vākšanā;

(17) tā kā jāizstrādā nosacījumi, ar kādiem drīkst uzlikt pagaidu maksājumus, to skaitā nosacījumi, kas precizē, ka tādus maksājumus drīkst uzlikt ne agrāk kā 60 dienas pēc

izmeklēšanas sākuma un ne vēlāk kā deviņus mēnešus pēc tam; tā kā Komisija šādus maksājumus jebkurā gadījumā drīkst uzlikt tikai uz četru mēnešu laikposmu;

(18) tā kā jāprecizē procedūras tādu saistību pieņemšanai, ar ko likvidē vai kompensē kompensējamās subsīdijas un kaitējumu tā vietā, lai uzliktu pagaidu vai galīgos maksājumus; tā kā ir lietderīgi noteikt arī saistību neizpildes vai atsaukšanas sekas un to, ka pagaidu maksājumus drīkst uzlikt, ja ir aizdomas par pārkāpumu vai arī ja ir vajadzīga turpmāka izmeklēšana, lai papildinātu atklātos faktus; tā kā, pieņemot saistības, būtu jāparūpējas par to, lai ierosinātās saistības un to izpilde neradītu pretkonkurences darbību;

(19) tā kā jāparedz, ka lietas tiktu izbeigtas, neatkarīgi no tā, vai galīgie pasākumi ir pieņemti vai nav, parasti 12 mēnešu laikā un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā 13 mēnešu laikā pēc izmeklēšanas sākuma;

(20) tā kā izmeklēšana vai tiesvedība būtu jāizbeidz, ja atklājas, ka subsīdiju apjoms ir minimāls, vai arī – jo īpaši, ja runa ir par jaunattīstības valstu izcelsmes importu – ka subsīdētā importa apjoms ir niecīgs, un ir jānosaka šie kritēriji; tā kā gadījumos, kad ir jāievieš pasākumi, jāparedz izmeklēšanas pārtraukšana un jānosaka, ka pasākumiem ir jābūt mazākiem par kompensējamo subsīdiju apjomu, ja šāds mazāks apjoms novērstu kaitējumu, kā arī jāprecizē metode, ar kuru aprēķina pasākumu līmeni paraugu ņemšanas gadījumā;

(21) tā kā jāparedz pagaidu maksājumu iekasēšana ar atpakaļejošu datumu, ja to uzskata par lietderīgu, un jāprecizē apstākļi, kādos var piemērot maksājumu iekasēšanu ar atpakaļejošu datumu, lai izvairītos no piemērojamo galīgo pasākumu ietekmes mazināšanas; tā kā ir jāparedz arī, ka maksājumus drīkst piemērot ar atpakaļejošu datumu tajos gadījumos, ja tiek pārkāptas vai atsauktas saistības;

(22) tā kā jāparedz, ka pasākumu termiņš beidzas pēc pieciem gadiem, ja vien otrreizējā izskatīšanā netiek noteikts, ka tie

jāsaglabā; tā kā jāparedz arī, ka gadījumos, kad tiek iesniegti pietiekami pierādījumi par to, ka apstākļi mainījušies, starpposma izskatīšanā vai izmeklēšanā ir jānosaka, vai kompensācijas maksājumu atmaksāšana ir pamatota;

(23) tā kā kaut arī Subsīdiju nolīgumā nav noteikumu par kompensācijas pasākumu apiešanu, šādas apiešanas iespēja pastāv, ar noteikumiem, kas ir līdzīgi, bet nav identiski antidempinga pasākumu apiešanai; tā kā līdz ar to šķiet lietderīgi šajā regulā ieviest noteikumu pret šādu izvairīšanos;

(24) tā kā ir lietderīgi atļaut atlikt kompensācijas pasākumus, ja tirgus apstākļi īslaicīgi mainās, kas šādu pasākumu nepārtrauktu piemērošanu uz laiku padara nelietderīgu;

(25) tā kā ir jāparedz, ka importu, par kuru veic izmeklēšanu, ieviešanas laikā drīkst reģistrēt, lai pēc tam pret šādu importu varētu piemērot pasākumus;

(26) tā kā, lai nodrošinātu pasākumu pareizu piemērošanu, ir nepieciešams, lai dalībvalstis uzraudzītu un ziņotu Komisijai par importa darījumiem ar produktiem, par kuriem veic izmeklēšanu vai uz kuriem attiecinā pasākumus, kā arī par maksājumu apjomu, kas ir iekasēts atbilstīgi šai regulai;

(27) tā kā jāparedz, ka Konsultatīvā komiteja regulāri un konkrētos izmeklēšanas posmos sniedz konsultācijas; tā kā Komiteja jāveido no dalībvalstu pārstāvjiem, un tās priekšsēdētājam jābūt Komisijas pārstāvim;

(28) tā kā ir lietderīgi paredzēt pārbaudes vizītes, lai pārbaudītu informāciju, kas iesniegta par kompensējamām subsīdijām un kaitējumu, šādas pārbaudes tomēr veicot ar nosacījumu, ka anketās ir saņemtas pienācīgas atbildes;

(29) tā kā ir būtiski paredzēt paraugu ņemšanu gadījumos, kad ir liels partiju vai darījumu skaits, lai izmeklēšanu varētu pabeigt noteiktajā termiņā;

- (30) tā kā jāparedz, ka gadījumā, ja puses nesadarbojas apmierinoši, drīkst izmantot citu informāciju, lai konstatētu faktus, un ka šāda informācija drīkst būt mazāk labvēlīga pusēm, nekā tā būtu sadarbošanās gadījumā;
- (31) tā kā jāparedz, ka ar konfidenciālu informāciju rīkojas tā, lai netiktu izpausti komercnoslēpumi vai valdības noslēpumi;
- (32) tā kā ir svarīgi paredzēt, ka būtiski fakti un apsvērumi tiek pienācīgi atklāti pusēm, kam uz to ir tiesības, un ka tos dara zināmus, pienācīgi ievērojot lēmumu pieņemšanas procesu Kopienā, termiņā, kas atļauj pusēm aizstāvēt savas intereses;
- (33) tā kā ir lietderīgi izveidot administratīvu sistēmu, pēc kuras var iesniegt argumentus attiecībā uz to, vai pasākumi atbilst Kopienas interesēm, to skaitā patērētāju interesēm, un noteikt termiņus, kādos šāda informācija ir jāiesniedz, precizējot iesaistīto pušu tiesības uz informācijas atklāšanu;
- (34) tā kā, piemērojot Subsīdiju nolīguma noteikumus, lai saglabātu līdzsvaru starp tiesībām un pienākumiem, ko ar šo nolīgumu ir paredzēts izveidot, ir būtiski, lai Kopiena ņemtu vērā, kā tos interpretē Kopienas galvenie tirdzniecības partneri, ciktāl par to ļauj spriest tiesību akti vai izveidojusies prakse;
- (35) tā kā ar 1994. gada 22. decembra Regulu (EK) Nr. 3284/94 par aizsardzību pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis ⁽¹⁾, Padome aizstāja Regulu (EEK) Nr. 2423/88 un izveidoja jaunu kopīgo aizsardzības sistēmu pret subsidētu importu no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis;
- (36) tā kā pie publicēšanas Regulas (EK) Nr. 3284/94 tekstā atklājās redakcijas kļūdas; tā kā turklāt minētā regula jau ir grozīta;
- (37) tā kā skaidrības, pārskatāmības un juridiskās noteiktības labad minētā regula līdz ar to būtu jāatceļ un jāaizvieto, neskarot tiesvedību kompensācijas lietās, kas jau ir sāktas, ievērojot minēto regulu vai Regulu (EEK) Nr. 2423/88,

IR PIENĒMUSI ŠO REGULU.

1. pants

Principi

1. Kompensācijas maksājumu drīkst uzlikt, lai kompensētu jebkuru subsīdiju, kas tieši vai netieši piešķirta par jebkura tāda produkta izgatavošanu, ražošanu, izvešanu vai pārvadāšanu, kura laišana brīvā apgrozībā Kopienā rada kaitējumu.
2. Šajā regulā produktu uzskata par subsidētu, ja tas iegūst no kompensējamās subsīdijas, kā noteikts 2. un 3. pantā.
3. Šādu subsīdiju drīkst piešķirt ievestā produkta izcelsmes valsts valdība vai tās starpniekvalsts valdība, no kuras produktu izved uz Kopieni, šajā regulā tā nosaukta par "eksportētāju valsti".

Termins "valdība" šajā regulā nozīmē valdību vai jebkuru valsts institūciju izcelsmes vai eksportētājas valsts teritorijā.

4. Neskarot 1., 2. un 3. punktu, ja produktus neieved tieši no izcelsmes valsts, bet eksportē uz Kopieni no starpniekvalsts, tad šīs regulas noteikumus piemēro pilnībā, un darījumu vai darījumu vajadzības gadījumā uzskata par notikušiem starp izcelsmes valsti un Kopieni.

5. Šajā regulā terminu "līdzīgs produkts" saprot kā produktu, kas ir tāds pats, proti, līdzīgs visos aspektos tam produktam, par ko ir runa, vai, ja tāda produkta nav, citam produktam, kurš, kaut arī

⁽¹⁾ OV L 349, 31.12.1994., 22. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1252/95 (OV L 122, 2.6.1995., 2. lpp.).

nav līdzīgs visos aspektos, ir ar tādām īpašībām, kas ļoti atgādina tā produkta īpašības, par ko ir runa.

3. pants

2. pants

Subsīdijas definīcija

Uzskata, ka subsīdija pastāv, ja:

- 1) a) izcelsmes vai eksportētājas valsts valdība veic finansiālu ieguldījumu, tas ir, ja:
 - i) valdības prakse ietver tiešu naudas līdzekļu nodošanu (piemēram, dotācijas, aizdevumus, pašu kapitāla ieguldījumi) vai potenciālu tiešu naudas līdzekļu vai saistību nodošanu (piemēram, aizdevumu garantijas);
 - ii) valdības atsakās no ieņēmumiem vai neiekasē ieņēmumus, kas citādi būtu iekasējami (piemēram, nodokļu stimuli, kā nodokļu atlaides); šajā sakarā izvestā produkta atbrīvošanu no nodevām vai nodokļiem, ko maksā par līdzīgiem produktiem, ja tie ir paredzēti patēriņam iekšzemes patēriņam, vai šādu nodevu vai nodokļu atlaišanu par summu, kas nepārsniedz to, kura būtu uzkrājusies, neuzskata par subsīdiju, ar noteikumu, ka šādu atbrīvojumu piešķir saskaņā ar I līdz III pielikuma noteikumiem;
 - iii) valdība piegādā preces vai pakalpojumus, kas neietilpst vispārējā infrastruktūrā, vai pārēk preces;
 - iv) valdība:
 - veic maksājumus finansēšanas līdzekļu piešķiršanas mehānismam,
 - vai
 - uztic privātai organizācijai vai norīko privātu organizāciju pildīt vienu vai vairākas funkcijas, kas minētas i), ii) un iii) punktā, kam parasti vajadzētu atrasties valdības kompetencē, un minētā darbība pēc būtības neatšķiras no darbības, ko parasti veic valdības;
- vai
- b) pastāv jebkāds ienākumu vai cenu atbalsts GATT 1994 XVI panta nozīmē; un

2) tādā veidā tiek piešķirts ieguvums.

Kompensējamās subsīdijas

1. Uz subsīdijām kompensācijas pasākumus attiecina tikai tad, ja tās ir īpašas, kā noteikts 2., 3. un 4. punktā.

2. Lai noteiktu, vai kāda subsīdija ir īpaša, uzņēmumam vai uzņēmumu vai ražošanas nozaru grupai (turpmāk tekstā "zināmi uzņēmumi"), kas ietilpst piešķirējas iestādes kompetencē, piemēro šādus principus:

- a) ja piešķirēja iestāde vai tiesību akti, ar kuriem saskaņā piešķirēja iestāde darbojas, izteikti ierobežo pieeju subsīdijai tikai līdz zināmiem uzņēmumiem, tad šāda subsīdija ir īpaša;
- b) ja piešķirēja iestāde vai tiesību akti, ar kuriem saskaņā šī piešķirēja iestāde darbojas, nosaka objektīvus kritērijus vai nosacījumus, kas reglamentē tiesības uz subsīdiju un tās apjomu, tad īpašu iezīmju nav, ar noteikumu, ka tiesības ir automātiskas un tiek stingri ievēroti šādi kritēriji un nosacījumi.

Šajā pantā objektīvi kritēriji vai nosacījumi nozīmē kritērijus vai nosacījumus, kas ir neitrāli, kas nav labvēlīgāki zināmiem uzņēmumiem pretstatā citiem, un kas ir ekonomiskas dabas un ko piemēro horizontāli, tādi ir darbinieku skaits vai uzņēmuma lielums.

Kritēriji vai nosacījumi ir skaidri jānosaka likumā, regulā vai citā oficiālā dokumentā, tā, lai tos varētu pārbaudīt;

- c) ja, par spīti šķietamam īpašu iezīmju trūkumam, kas izriet no to principu piemērošanas, kas noteikti a) un b) apakšpunktā, ir iemesls uzskatīt, ka subsīdija faktiski var būt īpaša, drīkst ņemt vērā citus faktoros. Šādi faktori ir: tas, ka subsīdiju programmu izmanto ierobežots zināmu uzņēmumu skaits, tas, ka to pārsvarā izmanto zināmi uzņēmumi, neproporcionāli lielu subsīdiju apjomu piešķiršana zināmiem uzņēmumiem, un veids, kādā piešķirēja iestāde ir izmantojusi savu rīcības brīvību, lemjot par subsīdijas piešķiršanu. Šajā sakarā jo īpaši ņem vērā informāciju par biežumu, ar kādu tiek noraidīti vai apstiprināti subsīdiju pieteikumi, kā arī šādu lēmumu pamatojums.

Piemērojot šā apakšpunkta pirmo daļu, ņem vērā ekonomiskās darbības dažādošanas pakāpi piešķirējas iestādes

jurisdikcijā, kā arī to, cik ilgi darbojas subsīdiju programma.

3. Subsīdija, kas ir ierobežota zināmiem uzņēmumiem, kuri atrodas noteiktā ģeogrāfiskā reģionā piešķiršanas iestādes jurisdikcijā, ir īpaša. Vispārpiemērojamo nodokļu likmju noteikšanu vai mainīšanu, ko veic jebkurā valdības līmenī, kam uz to ir tiesības, šajā regulā neuzskata par īpašu subsīdiju.

4. Neatkarīgi no 2. un 3. punkta, par konkrētām uzskata šādas subsīdijas:

a) subsīdijas, kurām juridiski vai faktiski vienīgais nosacījums vai viens no vairākiem nosacījumiem ir eksporta izpilde, to skaitā tas, kas minēts I pielikumā.

Uzskata, ka subsīdijas faktiski nosaka eksporta rezultāti, ja fakti pierāda, ka subsīdijas piešķiršana, nebūdama juridiski pakļauta eksporta izpildei, faktiski ir saistīta ar faktisko vai paredzamo izvešanu vai eksporta ieņēmumiem. Subsīdiju neuzskata par eksporta subsīdiju šīs regulas nozīmē tikai tāpēc, ka tā ir piešķirta uzņēmumiem, kas nodarbojas ar eksportu;

b) subsīdijas, kurām vienīgais nosacījums vai viens no vairākiem nosacījumiem ir vietējā ražojuma preču izmantošanas pārsvars pār ievestajām precēm.

5. Jebkura īpašu iezīmju noteikšana, ievērojot šā panta noteikumus, ir skaidri jāpamato ar tiešiem pierādījumiem.

4. pants

Nekompensējamās subsīdijas

1. Kompensācijas pasākumus neattiecina uz šādām subsīdijām:

a) subsīdijām, kas nav īpašas 3. panta 2. un 3. punkta nozīmē;

b) subsīdijām, kas ir īpašas 3. panta 2. un 3. punkta nozīmē, bet kas atbilst nosacījumiem, kuri paredzēti šā panta 2., 3. vai 4. punktā;

c) subsīdijas elementus, kas var pastāvēt jebkurā no pasākumiem, kas uzskaitīti IV pielikumā.

2. Uz subsīdijām zinātniski pētnieciskajam darbam, ko veic uzņēmumi vai augstākās izglītības vai pētniecības iestādes,

pamatojoties uz līgumiem, kas noslēgti ar uzņēmumiem, neattiecina kompensācijas pasākumus, ja subsīdijas attiecas uz ne vairāk kā 75 % rūpnieciskās izpētes izmaksu vai 50 % pirmskonkurences attīstības darbības izmaksu, un ar noteikumu, ka šādas subsīdijas attiecas tikai un vienīgi uz:

a) personāla izmaksām (pētnieki, tehniskais un cits palīgpersonāls, kas ir nodarbināts tikai zinātniski pētnieciskajā darbā);

b) tādu instrumentu, aprīkojuma, zemes un ēku izmaksām, ko izmanto pastāvīgi (izņemot gadījumus, kad to atsavina komerciāliem mērķiem) un tikai zinātniski pētnieciskajam darbam;

c) tādu konsultāciju un līdzvērtīgu pakalpojumu izmaksām, ko izmanto tikai zinātniski pētnieciskajam darbam, to skaitā pētniecības datu, tehnisko zināšanu, patentu u.c. iepirkšanai;

d) papildu pieskaitāmo izdevumu izmaksām, kas radušās tieši zinātniski pētnieciskā darba dēļ;

e) pārējām kārtējām izmaksām (tādām kā par materiāliem, krājumiem un līdzīgiem), kas radušās tieši zinātniski pētnieciskā darba dēļ.

Pirmo daļu nepiemēro civilajām lidmašīnām (kā noteikts 1979. gada Nolīgumā par civilo lidmašīnu tirdzniecību, ar grozījumiem, vai jebkurā citā vēlākā nolīgumā, ar kuru groza vai aizvieto šādu nolīgumu).

Pirmajā daļā:

a) pieļaujamās nekompensējamās subsīdijas līmeņus nosaka, atsaucoties uz kopējām attiecīgajām izmaksām, kas radušās atsevišķā projekta darbības laikā.

Gadījumā, ja programmas ietver gan "rūpniecisko izpēti", gan "pirmskonkurences attīstības darbību", pieļaujamais nekompensējamās subsīdijas līmenis nepārsniedz vienkāršu vidējo aritmētisko lielumu no pieļaujamajiem nekompensējamās subsīdijas līmeņiem, kas piemērojama abām iepriekš minētajām kategorijām, kurš aprēķināts, pamatojoties uz visām attiecīgajām izmaksām, kā noteikts pirmās daļas a) līdz e) punktā;

b) termins "rūpnieciskā izpēte" nozīmē plānotus pētījumus vai kritisku izpēti, kuras mērķis ir atklāt jaunu informāciju, ko izmantot jaunu produktu, paņēmieni vai pakalpojumu

attīstīšanai vai nozīmīgai esošo produktu, procesu vai pakalpojumu uzlabošanai;

- c) termins "pirmskonkurences attīstības darbība" nozīmē rūpnieciskās izpētes atklājumu pārvēršanu plānā, projektā vai dizainā jauniem, pārveidotiem vai uzlabotiem produktiem, paņēmieniem vai pakalpojumiem, kas paredzēti vai nu pārdošanai, vai izmantošanai, to skaitā pirmā prototipa radīšanai, kurš nav izmantojams komerciāliem mērķiem. Vēl tas var ietvert alternatīvu produktu, procesu vai pakalpojumu teorētisko koncepciju un noformējumu, kā arī eksperimentālus projektus un paraugdemonstrējumu projektus, ar noteikumu, ka tos pašus projektus nevar pārvērst vai izmantot par rūpnieciski lietojumiem vai komerciāli izmantojamiem. Tas neietver kārtējus vai laikposmiskus pārveidojumus esošajiem produktiem, plūsmas līnijām, izgatavošanas procesiem, pakalpojumiem un citām notiekošām operācijām, pat ja šādi pārveidojumi ietver uzlabojumus.

3. Kompensācijas pasākumus neattiecinā uz subsidiējām reģioniem, kas atrodas neizdevīgā stāvoklī izcelsmes un/vai eksportētājās valsts teritorijā, kuras piešķirtas, ievērojot vispārējo reģionālās attīstības plānu, un kuras nebūtu īpašas, ja kritēriji, kas noteikti 3. panta 2. un 3. punktā, tiktu piemēroti katram atbilstīgajam reģionam, kam ir tiesības uz kompensāciju, ar noteikumu, ka:

- a) katrs reģions, kas atrodas neizdevīgā stāvoklī, ir skaidri noteikts vienkopu ģeogrāfisks apgabals ar definējamām kopējām ekonomiskām un administratīvām iezīmēm;
- b) uzskata, ka reģions ir neizdevīgā stāvoklī, pamatojoties uz neitrāliem un objektīviem kritērijiem, kas norāda, ka reģiona grūtības izriet ne tikai no pagaidu apstākļiem, un šādi kritēriji ir skaidri jānosaka normatīvos aktos vai citos oficiālos dokumentos, lai tos varētu pārbaudīt;
- c) kritēriji, kas minēti b) apakšpunktā, ietver ekonomiskās attīstības novērtējumu, ko nosaka, pamatojoties vismaz uz vienu no šādiem rādītājiem:

— vai nu ienākumi uz vienu cilvēku, vai ģimenes ienākumi uz vienu cilvēku, vai IKP uz vienu cilvēku, kas konkrētajā izcelsmes vai eksportētājās valsts teritorijā nedrīkst būt virs 85 % no vidējā,

— bezdarba līmenis, kam konkrētajā izcelsmes vai eksportētājās valsts teritorijā ir jābūt vismaz 110 % no vidējā,

šos rādītājus ņem vērā par trīs gadu laikposmu, un šāds novērtējums tomēr drīkst būt salikts un ietvert citus rādītājus.

Pirmajā daļā:

- a) "vispārējais reģionālās attīstības plāns" nozīmē, ka reģionālās subsidiiju programmas ir daļa no organiskas un vispārpiemērojamas reģionālās attīstības politikas un ka reģionālās attīstības subsidiijas nepiešķir izolētos ģeogrāfiskos punktus, kam nav vai praktiski nav ietekmes uz apgabala attīstību;
- b) "neitrāli un objektīvi kritēriji" nozīmē kritērijus, kas pret konkrētiem reģioniem nav labvēlīgāki lielākā mērā, nekā tas ir vajadzīgs reģionālo atšķirību novēršanai vai samazināšanai saskaņā ar reģionālo attīstības plānu. Šajā sakarā reģionālās subsidiiju programmas nosaka ierobežojumus tam subsidiiju apjomam, ko drīkst piešķirt katram subsidiētajam projektam. Šādi ierobežojumi ir jādiferencē, pamatojoties uz dažādiem apgabalu, kas ir tiesīgi saņemt subsidiijas, attīstības līmeņiem, un ir jāizsaka kapitālieguldījumu izmaksu vai darbavietu radīšanas izmaksu izteiksmē. Līdz šādiem griestiem subsidiijas sadale ir pietiekami plaša un vienmērīga, lai izvairītos no tā, ka zināmi uzņēmumi pārsvarā izmanto kādu subsidiiju, vai ka zināmiem uzņēmumiem tiek piešķirti nesamērīgi lieli subsidiiju apjomi.

Šo noteikumu piemēro, ņemot vērā kritērijus, kas noteikti 3. panta 2. un 3. punktā.

4. Kompensācijas pasākumus neattiecinā uz subsidiējām, kas ir vērstas uz to, lai veicinātu esošo iekārtu pielāgošanu jaunajām ekoloģiskajām prasībām, kuras noteiktas ar normatīvu aktu, un kas uzņēmumiem uzliek lielākus ierobežojumus un finansiālo apgrūtinājumu, ar noteikumu, ka šī subsidiija:

a) ir vienreizējs pasākums, kas vairs netiek atkārtots; un

b) ir ierobežota līdz 20 % no pielāgošanas izmaksām; un

c) neattiecas uz izmaksām par subsidiētā ieguldījuma aizstāšanu un vadību, kas ir pilnībā jāapmaksā uzņēmumiem; un

d) ir tieši saistīta ar uzņēmuma plānoto traucējumu un piesārņojuma samazinājumu un ir proporcionāla tam, un neattiecas ne uz kādiem izmaksu ietaupījumiem, ko var panākt izgatavošanas procesā; un

e) ir pieejama visiem uzņēmumiem, kas var pieņemt jaunās iekārtas un/vai ražošanas procesus.

Pirmajā daļā termins "esošās iekārtas" nozīmē iekārtas, kas ir ekspluatācijā jau vismaz divus gadus tajā laikā, kad stājas spēkā jaunās ekoloģiskās prasības.

5. pants

Kompensējamās subsīdijas apjoma aprēķināšana

Šīs regulas vajadzībām kompensējamo subsīdiju apjoms atbilst tam ieguvumam, kas ir piešķirts saņēmējam subsīdiju jautājuma izmeklēšanas laikā. Parasti šis laikposms ir saņēmēja nesenākais finanšu gads, bet var būt arī jebkurš cits vismaz sešu mēnešu laikposms pirms izmeklēšanas sākuma, par kuru ir pieejami ticami finansiālie un citi būtiski dati.

6. pants

Saņēmējam piešķirtā ieguvuma aprēķināšana

Lai aprēķinātu saņēmējam piešķirto ieguvumu, piemēro šādus noteikumus:

- a) valdības piešķirtu akciju kapitālu neuzskata par ieguvuma piešķiršanu, ja vien ieguldījumu nevar uzskatīt par neatbilstīgu parastajai privātu ieguldītāju ieguldījumu praksei (ietverot riska kapitāla piešķiršanu) izcelsmes un/vai eksportētājās valsts teritorijā;
- b) valsts aizdevumu neuzskata par ieguvuma piešķiršanu, ja vien nav atšķirības starp summu, ko uzņēmums, kas saņem valsts aizdevumu, maksā par šo valsts aizdevumu, un summu, ko uzņēmums maksātu par līdzīgu komerciālu aizņēmumu, kuru tas faktiski varēja saņemt tirgū. Tādā gadījumā ieguvums ir starpība starp abām summām;
- c) valdības izsniegtu aizņēmuma garantiju neuzskata par ieguvuma piešķiršanu, ja vien nav atšķirības starp summu, ko uzņēmums, kurš saņem garantiju, maksā par valdības garantēto aizņēmumu, un summu, ko uzņēmums maksātu par līdzīgu komerciālu aizņēmumu, ja nebūtu valdības garantijas. Tādā gadījumā ieguvums ir starpība starp abām šīm summām, kas koriģēta, ņemot vērā visas maksu atšķirības;
- d) valdības veiktu nodrošināšanu ar precēm vai pakalpojumiem vai preču pirkšanu neuzskata par ieguvuma piešķiršanu, ja vien šī nodrošināšana netiek veikta par atlīdzību, kas ir mazāka

par atbilstīgo, vai pirkumi netiek veikti par atlīdzību, kas ir lielāka par atbilstīgo. Attiecīgajam produktam vai pakalpojumam tā nodrošināšanas vai pirkšanas valstī (to skaitā cenu, kvalitāti, pieejamību, pieprasījumu, piegādes maksu un citus pirkšanas vai pārdošanas nosacījumus), atlīdzības atbilstību nosaka, ņemot vērā tos tirgus nosacījumus, kas ir pārsvarā.

7. pants

Vispārīgi noteikumi, kas jāievēro, veicot aprēķinus

1. Kompensējamo subsīdiju apjomu nosaka uz vienu subsidētā produkta vienību, ko eksportē uz Kopienu.

Aprēķinot šo apjomu, no kopējās subsīdijas drīkst atskaitīt šādus elementus:

- a) jebkuru pieteikuma iesniegšanas maksu vai citas nepieciešamās izmaksas, kas jāmaksā, lai pieteiktos uz subsīdiju vai lai saņemtu to;
- b) eksporta nodokļus, nodevas vai citus maksājumus, ko iekasē par produkta eksportu uz Kopienām un kas ir īpaši paredzēti subsīdijas kompensēšanai.

Ja ieinteresētā puse pieprasa atskaitījumu, tai ir jāpierāda, ka šī prasība ir pamatota.

2. Ja subsīdiju piešķir neatkarīgi no izgatavotajiem, saražotajiem, izvestajiem vai pārvadātajiem daudzumiem, kompensējamās subsīdijas apjomu nosaka, kopējo subsīdijas vērtību atkarībā no apstākļiem sadalot konkrētajam produktam ražošanas, pārdošanas vai eksporta līmenim subsīdiju jautājuma izmeklēšanas laikā.

3. Ja subsīdiju var sasaistīt ar pamatlīdzekļu iegādi vai nākotnē paredzamu iegādi, kompensējamās subsīdijas apjomu aprēķina, sadalot subsīdiju par laikposmu, kas atbilst parastam šādu aktīvu nolietojuma laikposmam konkrētajā ražošanas nozarē. Tādējādi aprēķināto apjomu, ko var attiecināt uz laikposmu, par kuru tiek veikta izmeklēšana, to skaitā to, kas izriet no pamatlīdzekļiem, kas iegūti pirms šī laikposma, sadala, kā aprakstīts 2. punktā.

Ja aktīvi nav amortizējami, subsīdiju novērtē kā bezprocentu aizdevumu un ar to rīkojas saskaņā ar 6. panta b) punktu.

4. Ja subsīdiju nevar sasaistīt ar pamatlīdzekļu pirkšanu, tad ieguvuma apjomu, kas saņemts tajā laikposmā, par kuru tiek veikta izmeklēšana, principā attiecinā uz šo laikposmu, un sadala, kā aprakstīts 2. punktā, ja vien nerodas īpaši apstākļi, kas attaisno sadalījumu citā laikposmā.

8. pants

Kaitējuma noteikšana

1. Šajā regulā termins "kaitējums", ja vien nav noteikts citādi, nozīmē materiālu kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei, materiāla kaitējuma draudus Kopienas ražošanas nozarei vai ievērojamu kavējumu šādas ražošanas nozares izveidē, un to interpretēt saskaņā ar šā panta noteikumiem.

2. Kaitējuma noteikšanu pamato uz tiešiem pierādījumiem, un tajā ietver šādu faktoru objektīvu izpēti:

- a) subsīdētā importa apjoms un subsīdētā importa iespaids uz līdzīgu produktu cenām Kopienas tirgū; un
- b) šo importu turpmākā ietekme uz Kopienas ražošanas nozari.

3. Attiecībā uz subsīdētā importa apjomu ņem vērā, vai ir bijis ievērojams pieaugums subsīdētā importa apjomā vai nu absolūtā izteiksmē, vai attiecībā uz ražošanu vai patēriņu Kopienā. Attiecībā uz subsīdētā importa iespaidu uz cenām ņem vērā, vai šis imports ir realizēts par ievērojami zemākām cenām salīdzinājumā ar līdzīgu Kopienas ražošanas nozares produktu cenām, vai arī šāda importa dēļ kā citādi ievērojami samazinās cenas vai arī ievērojami tiek kavēts cenu pieaugums, kas citādi būtu noticis. Neviens no šiem faktoriem nedz vienatnē, nedz kopumā nav pamats izšķirīgajam ieteikumam.

4. Ja vienlaikus veic kompensācijas maksājumu izmeklēšanu par produkta importu no vairākām valstīm, šāda importa izraisītās sekas novērtē kopumā tikai tad, ja tiek noteikts, ka:

- a) kompensējamo subsīdiju apjoms, kas noteikts attiecībā pret importu no katras valsts, ir lielāks par minimālo, kas noteikts

14. panta 5. punktā, un ka importa apjoms no katras valsts nav niecīgs; un

- b) importa izraisīto seku novērtējums kopumā ir atbilstīgs, ņemot vērā konkurences nosacījumus starp ievestajiem produktiem un konkurences nosacījumus starp ievestajiem produktiem un līdzīgajiem Kopienas produktiem.

5. Pārbaudot subsīdētā importa ietekmi uz konkrēto Kopienas ražošanas nozari, pārbaudē tiek ietverts visu to būtisko ekonomisko faktoru un indeksu novērtējums, kas attiecas uz ražošanas nozares situāciju, to skaitā tas, ka ražošanas nozare vēl joprojām nav pārvarējusi sekas, kas radušās pēc iepriekšējās subsīdēšanas vai dempinga, kompensējamo subsīdiju apjoma lieluma, faktiskā vai iespējama pārdošanas apjoma, peļņas, preču izlaiduma, tirgus daļas, ražīguma, peļņas no kapitāla ieguldījuma, jaudas izmantošanas samazināšanās, faktoriem, kas ietekmē Kopienas cenas, faktiskās un iespējamās negatīvās ietekmes uz skaidras naudas plūsmu, inventāru, nodarbinātību, algām, izaugsmi, spēju saņemt kapitālu vai ieguldījumus un, ja runa ir par lauksaimniecību, vai ir palielinājies slogs valsts atbalsta programmām. Nedz šis saraksts ir pilnīgs, nedz arī kāds no šiem faktoriem vai vairāki kopā var būt par pamatu izšķirīgajiem ieteikumiem.

6. Ar visiem būtiskajiem pierādījumiem, kas iesniegti saistībā ar 2. punktu, ir jāpierāda, ka subsīdētais imports rada kaitējumu šīs regulas nozīmē. Konkrēti, tas paredz pierādīt, ka apjoms un/vai cenu līmeņi, kas noteikti saskaņā ar 3. punktu, rada iespaidu uz Kopienas ražošanas nozari, kā noteikts 5. punktā, un ka šis iespaids ir tik liels, ka to var klasificēt kā būtisku.

7. Pēta arī zināmus faktorus, kas nav subsīdētais imports, bet kas tāpat rada kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei, lai nodrošinātu, ka kaitējumu, ko rada šādi citi faktori, nepiedēvē subsīdētajam importam atbilstīgi 6. punktam. Faktori, kurus šajā sakarā drīkst ņemt vērā, ietver nesubsīdētā importa apjomu un cenas, pieprasījuma samazināšanos vai pārmaiņas patēriņa modelī, tirdzniecības ierobežojumus no trešo valstu un Kopienas ražotājiem un konkurenci starp tiem, tehnoloģijas attīstību, kā arī Kopienas ražošanas nozares eksporta apjomu un produktivitāti.

8. Subsīdētā importa ietekmi novērtē saistībā ar līdzīgu Kopienas ražošanas nozares ražojumu produkciju, kad pieejamie dati atļauj atsevišķi noteikt šādu produkciju, pamatojoties uz tādiem kritērijiem kā ražošanas process, saražoto preču noiets un peļņa. Ja atsevišķi noteikt šādu produkciju nav iespējams, subsīdētā importa iedarbību novērtē, izpētot šaurākās tādas ražojumu grupas vai

klāsta produkciju, kas ietver līdzīgu produktu, par kuru ir iespējams saņemt vajadzīgo informāciju.

9. Būtiska kaitējuma draudus nosaka, pamatojoties uz faktiem, nevis tikai uz apgalvojumiem, pieņēmumiem vai maznozīmīgu iespēju. Pārmaiņām apstākļos, kas varētu radīt situāciju, kurā subsidija var radīt kaitējumu, ir jābūt skaidri paredzamām un nenovēršamām.

Nosakot būtiska kaitējuma draudu eksistenci, ņem vērā, *inter alia*, šādus faktoros:

- a) attiecīgās subsidijas vai subsidiju iezīmes un ietekme uz tirdzniecību, kas no tās vai tām varētu rasties;
- b) ievērojams subsidētā importa daļas pieaugums Kopienas tirgū, kas norāda uz būtisku importa palielināšanās iespēju;
- c) pietiekama brīvi pieejama eksportētāja jaudas rezerve vai draudīga ievērojama šādas jaudas palielināšanās, kas norāda uz to, ka subsidētā eksporta apjoms uz Kopienas tirgu var ievērojami palielināties, ņemot vērā arī citu eksporta tirgu pieejamību, kas varētu absorbēt jebkuru papildu eksportu;
- d) vai importa preces ieved par cenām, kas ievērojami samazinātu cenas vai kavētu cenu palielināšanos, kura citādi būtu notikusi, un, iespējams, palielinātu pieprasījumu pēc turpmāka importa; un
- e) tā produkta krājumus, par kuru notiek izmeklēšana.

Neviens no iepriekš minētajiem faktoriem viens pats nav noteikti pamats izšķirīgajam ieteikumam, bet aplūkoto faktoru kopumam ir jānovēd pie slēdziena, ka draud turpmāks subsidēts eksports un ka tiks radīts būtisks kaitējums, ja netiks īstenota aizsardzība.

9. pants

Kopienas ražošanas nozares definīcija

1. Šajā regulā terminu "Kopienas ražošanas nozare" interpretē kā attiecināmu uz Kopienas līdzīgo produktu ražotājiem kopumā vai uz tiem no viņiem, kuru kopējā izlaide veido lielāko daļu, kā noteikts 10. panta 8. punktā, no kopējās šādu ražošanu produkcijas Kopienā, izņemot:

- a) ja ražotāji ir saistīti ar eksportētājiem vai importētājiem vai ja viņi paši ir šķietami subsidēto produktu importētāji, tad terminu "Kopienas ražošanas nozare" drīkst interpretēt kā attiecināmu uz atlikušajiem ražotājiem;
- b) izņēmuma gadījumos Kopienas teritoriju attiecībā uz attiecīgo produkciju drīkst sadalīt divos vai vairākos konkurējošos tirgos un ražotājus katrā tirgū uzskatīt par atsevišķu ražošanas nozari, ja:
 - i) šā tirgus ražotāji pārdod visu vai gandrīz visu savu attiecīgā produkta ražošanu tādā tirgū; un
 - ii) pieprasījumu tādā tirgū ievērojami neapmierina konkrētā produkta ražotāji, kas atrodas citur Kopienā.

Šādos apstākļos var atklāt kaitējuma esamību pat tad, ja lielākajai daļai Kopienas kopējās ražošanas nozares netiek nodarīts kaitējums, ar noteikumu, ka subsidētais imports koncentrējas šādā izolētā tirgū, un vēl ar tādu noteikumu, ka subsidētais imports rada kaitējumu visas vai gandrīz visas produkcijas ražotājiem šādā tirgū.

2. Šā panta 1. punkta vajadzībām ražotājus uzskata par saistītiem ar eksportētājiem vai importētājiem tikai tad, ja:

- a) viens no tiem tieši vai netieši kontrolē otru; vai
- b) abus tieši vai netieši kontrolē kāda trešā persona; vai
- c) kopā tie tieši vai netieši kontrolē kādu trešo personu, ja vien ir pamats uzskatam vai aizdomām, ka šādas saistības sekas ir tādas, ka konkrētais ražotājs rīkojas citādi salīdzinājumā ar nesaistītajiem ražotājiem.

Šā punkta nolūkā uzskata, ka viena persona kontrolē otru tad, ja pirmā juridiski vai faktiski spēj uzspiest pēdējai ierobežojumus vai dot norādes.

3. Ja Kopienas ražošanas nozari interpretē kā attiecināmu uz noteikta reģiona ražotājiem, tad eksportētājiem vai valdībai, kas piešķir kompensējamās subsidijas, dod iespēju piedāvāt saistības saskaņā ar 13. pantu attiecībā uz konkrēto reģionu. Šādos gadījumos, novērtējot Kopienas interesi pasākumos, īpaši tiek ņemtas vērā reģiona intereses. Ja tūlīt netiek piedāvātas atbilstīgas saistības vai arī ja pastāv apstākļi, kas izklāstīti 13. panta 9. un 10. punktā, tad attiecībā uz Kopienas kopumā drīkst noteikt

pagaidu vai galīgo kompensācijas maksājumu. Šādos gadījumos maksājumus, ja iespējams, piemēro tikai konkrētiem ražotājiem vai eksportētājiem.

4. Šim pantam piemēro 8. panta 8. punkta noteikumus.

10. pants

Tiesvedības uzsākšana

1. Izņemot gadījumus, kas paredzēti 10. punktā, izmeklēšanu, lai noteiktu jebkuras piedēvētas subsīdijas pastāvēšanu, pakāpi un ietekmi, sāk tad, ja ir saņemta rakstiska sūdzība Kopienas ražošanas nozares vārdā no jebkuras fiziskas vai juridiskas personas, vai jebkuras apvienības, kas nav juridiska persona.

Sūdzību var iesniegt Komisijai vai dalībvalstij, kas to pārsūta Komisijai. Komisija nosūta dalībvalstīm katras saņemtās sūdzības kopiju. Sūdzību uzskata par iesniegtu pirmajā darba dienā pēc tās piegādes Komisijai ar ierakstītu sūtījumu vai pēc tam, kad Komisija ir izsniegusi rakstisku apliecinājumu par saņemšanu.

Ja nav sūdzību, tomēr dalībvalsts rīcībā ir pietiekami pierādījumi par subsīdēšanu un no tās izrietošu kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei, šī dalībvalsts tūlīt dara šos pierādījumus zināmus Komisijai.

2. Sūdzībā, kas minēta 1. punktā, ietver pietiekamus pierādījumus par kompensējamo subsīdiju pastāvēšanu (to skaitā, ja iespējams, to apjomu), kaitējumu, un cēloņsakarību starp importu, kam tiek piedēvētas subsīdijas, un piedēvēto kaitējumu. Sūdzība ietver šādu informāciju, ciktāl pamatoti tā ir pieejama sūdzības iesniedzējam:

a) ziņas par sūdzības iesniedzēju un apraksts par Kopienā ražotā līdzīgā produkta apjomu un vērtību, kuru ražo sūdzības iesniedzējs. Ja rakstisko sūdzību iesniedz Kopienas ražošanas nozares vārdā, tad sūdzībā precizē ražošanas nozari, kuras vārdā sūdzība tiek iesniegta, ar sarakstu, kurā ietver visus zināmos līdzīgā produkta ražotājus (vai līdzīgā produkta ražotāju apvienības) Kopienā un, iespēju robežās, ar šādu ražotāju Kopienā ražotā līdzīgā produkta apjoma un vērtības aprakstu;

b) tā produkta pilnu aprakstu, kam tiek piedēvētas subsīdijas, kā arī tā konkrētās izcelsmes un/vai eksporta valsts vai valstu nosaukumus, ziņas par katru zināmo eksportētāju vai ārzemju ražotāju un to zināmo personu sarakstu, kas importē konkrēto produktu;

c) pierādījumus attiecībā uz konkrēto subsīdiju pastāvēšanu, apjomu, iezīmēm un kompensējamību;

d) informāciju par pārmaiņām piedēvēti subsīdētā importa apjomā, tāda importa ietekme uz līdzīgo produktu cenām Kopienas tirgū un importa turpmāka ietekme uz Kopienas ražošanas nozari, ko pierāda būtiski faktori un indeksi, kas attiecas uz situāciju Kopienas ražošanas nozarē, kā tie, kas uzskaitīti 8. panta 3. un 5. punktā.

3. Komisija, cik iespējams, pārbauda sūdzībā sniegto pierādījumu precizitāti un atbilstību, lai noteiktu, vai pierādījumi ir pietiekami, lai pamatotu izmeklēšanas sākšanu.

4. Izmeklēšanu drīkst uzsākt, lai noteiktu, vai piedēvētās subsīdijas ir vai nav īpašas 3. panta 2. un 3. punkta nozīmē.

5. Izmeklēšanu drīkst sākt arī attiecībā uz subsīdijām, kas ir nekompensējamas saskaņā ar 4. panta 2., 3. vai 4. punktu, lai noteiktu, vai ir ievēroti nosacījumi, kas izklāstīti minētajos punktos.

6. Ja subsīdija ir piešķirta saskaņā ar subsīdiju programmu, par kuru iepriekš, pirms tās īstenošanas, ir paziņots PTO Subsīdiju un kompensācijas pasākumu komitejai saskaņā ar Subsīdiju nolīguma 8. pantu, un attiecībā uz kuru Komiteja nav spējusi noteikt, ka attiecīgie nosacījumi, kas izklāstīti Subsīdiju nolīguma 8. pantā, nav ievēroti, izmeklēšanu neuzsāk attiecībā uz subsīdiju, kas piešķirta saskaņā ar šādu programmu, ja vien ar kompetentas PTO Strīdu izšķiršanas institūcijas palīdzību vai ar šķīrējtiesas lēmumu nav konstatēts Subsīdiju nolīguma 8. panta 5. punkta pārkāpums.

7. Izmeklēšanu drīkst uzsākt arī attiecībā uz tāda veida pasākumiem, kas uzskaitīti IV pielikumā, ciktāl tie satur subsīdijas elementu, kā noteikts 2. pantā, lai noteiktu, vai attiecīgie pasākumi pilnībā atbilst minētā pielikuma noteikumiem.

8. Izmeklēšanu atbilstīgi 1. punktam neuzsāk, ja vien nav noteikts, pamatojoties uz to, kādā mērā Kopienas līdzīgā produkta

ražotāji atbalsta sūdzību vai iebilst pret to, ka sūdzību iesniegusi Kopienas ražošanas nozare vai sūdzība ir iesniegta tās vārdā. Uzskata, ka sūdzību iesniegusi Kopienas ražošanas nozare vai sūdzība ir iesniegta tās vārdā, ja to atbalsta tie Kopienas ražotāji, kuru kopējā produkcija veido vairāk nekā 50 % no līdzīgā produkta kopējās produkcijas, ko saražo tās Kopienas ražošanas nozares daļa, kas vai nu atbalsta sūdzību, vai iebilst pret to. Izmeklēšanu tomēr nevar uzsākt, ja Kopienas ražotāji, kas skaidri ir pauduši savu atbalstu sūdzībai, kopumā pārstāv mazāk nekā 25 % no līdzīgā produkta kopējās produkcijas, ko saražo Kopienas ražošanas nozare.

9. Ja vien nav pieņemts lēmums sākt izmeklēšanu, iestādes nenodod atklātībai sūdzību, kas vēlas panākt izmeklēšanas uzsākšanu. Tomēr pēc iespējas drīzāk pēc atbilstīgi dokumentētas sūdzības saņemšanas atbilstīgi šim pantam, un jebkurā gadījumā pirms izmeklēšanas sākuma, Komisija informē konkrēto izcelsmes un/vai eksportētāju valsti, ko uzaicina uz konsultācijām, lai noskaidrotu situāciju attiecībā uz jautājumiem, kas minēti 2. punktā, un nonāktu pie risinājuma, kas panākts, abpusēji vienojoties.

10. Ja Komisija īpašos apstākļos nolēmj sākt izmeklēšanu, nesaņemot rakstisku sūdzību šādas izmeklēšanas sākšanai, ko iesniegusi Kopienas ražošanas nozare vai kas iesniegta tās vārdā, tad tas ir jādara, pamatojoties uz pietiekamiem pierādījumiem par kompensējamo subsīdiju, kaitējuma un cēloņsakarības pastāvēšanu, kā aprakstīts 2. punktā, lai attaisnotu šādu uzsākšanu.

11. Lemjot par to, vai sākt vai nesākt izmeklēšanu, vienlaikus izskata pierādījumus par subsīdijām un kaitējumu. Sūdzību noraida, ja pierādījumi vai nu par kompensējamām subsīdijām, vai par kaitējumu nav pietiekami, lai attaisnotu tiesvedību. Tiesvedību nesāk attiecībā uz valstīm, kuru importa preces aizņem mazāk nekā 1 % tirgus daļu, ja vien šādas valstis kopumā neveido 3 % vai vairāk no Kopienas patēriņa.

12. Sūdzību drīkst atsaukt pirms izmeklēšanas sākuma, un tādā gadījumā uzskata, ka tā nav tikusi iesniegta.

13. Ja pēc konsultācijas izrādās, ka pierādījumi ir pietiekami, lai pamatotu tiesvedības sākšanu, tad Komisija to dara 45 dienu laikā

pēc sūdzības iesniegšanas un publicē paziņojumu *Eiropas Kopienų Oficiālajā Vēstnesī*. Ja tiek iesniegti nepietiekami pierādījumi, tad sūdzības iesniedzēju pēc konsultācijas par to informē 45 dienu laikā pēc dienas, kad sūdzība iesniegta Komisijai.

14. Paziņojumā par tiesvedības uzsākšanu paziņo izmeklēšanas uzsākšanu, norāda attiecīgo produktu un valstis, dod saņemtas informācijas kopsavilkumu un paredz, ka visa būtiskā informācija ir jāsniedz Komisijai, un tajā ir noteikts termiņš, kurā ieinteresētās puses izsakās, rakstiski izklāsta savu viedokli un iesniedz informāciju, ja šāds viedoklis un informācija ir jāņem vērā izmeklēšanas laikā, un tajā ir noteikts arī termiņš, kurā ieinteresētās puses var pieteikties, lai Komisija tās uzklautu saskaņā ar 11. panta 5. punktu.

15. Komisija informē eksportētājus, importētājus un importētāju un eksportētāju pārstāvju apvienības, kas, cik Komisijai ir zināms, ir ieinteresētās puses, kā arī izcelsmes un/vai eksportētāju valsti un sūdzības iesniedzējus par tiesvedības uzsākšanu un, pienācīgi rūpējoties par konfidencialas informācijas aizsardzību, izsniedz pilnu 1. punktā minētās rakstiskās sūdzības tekstu zināmajiem eksportētājiem un izcelsmes un/vai eksportētājas valsts iestādēm, un pēc pieprasījuma dara to zināmu arī citām iesaistītajām ieinteresētajām pusēm. Ja iesaistīto eksportētāju skaits ir īpaši liels, pilno rakstiskās sūdzības tekstu var nosūtīt tikai izcelsmes un/vai eksportētājas valsts iestādēm vai attiecīgajai profesionālajai apvienībai.

16. Izmeklēšana par kompensācijas maksājumu nekavē muietošanas procedūras.

11. pants

Izmeklēšana

1. Pēc tiesvedības uzsākšanas Komisija, sadarbojoties ar dalībvalstīm, sāk izmeklēšanu Kopienas līmenī. Šāda izmeklēšana attiecas gan uz subsidēšanu, gan kaitējumu, un tos izmeklē vienlaicīgi. Lai sasniegtu reprezentatīvu konstatējumu, tiek izvēlēts izmeklēšanas laikposms, kas saistībā ar subsidēšanu parasti saskan ar izmeklēšanas laikposmu, kurš paredzēts 5. pantā. Informāciju, kas attiecas uz laikposmu pēc izmeklēšanas laikposma, parasti neņem vērā.

2. Pusēm, kas saņem aptaujas anketu, ko izmanto kompensācijas maksājumu izmeklēšanā, dod vismaz 30 dienas atbildei. Eksportētājiem termiņu skaita no aptaujas lapas saņemšanas dienas, ko šai nolūkā uzskata par saņemtu vienu nedēļu pēc tam, kad tā izsūtīta respondentam vai nosūtīta atbilstīgajai izcelsmes un/vai eksportētājās valsts diplomātiskajai pārstāvniecībai. Drīkst piešķirt pagarinājumu līdz 30 dienām, pienācīgi ņemot vērā izmeklēšanas termiņus, ar noteikumu, ka attiecīgā puse, norādot uz īpašiem apstākļiem, pienācīgi pamato šādu pagarinājumu.

3. Komisija var prasīt, lai dalībvalstis tai piegādātu informāciju, un dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai apmierinātu šos pieprasījumus. Tās nosūta Komisijai prasīto informāciju kopā ar visu veikto pārbaudi, kontroli vai izmeklēšanas rezultātiem. Ja šī informācija var interesēt visus vai arī ja tās nosūtīšanu pieprasa kāda dalībvalsts, tad Komisija to nosūta dalībvalstīm, ar noteikumu, ka tā nav konfidenciāla. Ja informācija ir konfidenciāla, tad nosūta nekonfidenciālu kopsavilkumu.

4. Komisija var prasīt, lai dalībvalstis veiktu visas vajadzīgās pārbaudes un kontroles, jo īpaši attiecībā uz importētājiem, tirgotājiem un Kopienas ražotājiem, un veiktu izmeklēšanu trešās valstīs, ar noteikumu, ka attiecīgie uzņēmumi devuši savu piekrišanu un ka konkrētās valsts valdība ir par to oficiāli brīdināta un neiebilst. Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai apmierinātu šos Komisijas pieprasījumus. Komisijas amatpersonas tiek pilnvarotas palīdzēt dalībvalstu amatpersonām veikt to pienākumus, ja Komisija vai kāda dalībvalsts to prasa.

5. Ieinteresētās puses, kas ir ar sevi iepazīstinājušas saskaņā ar 10. panta 14. punktu, tiek uzklautas, ja termiņā, kas noteikts paziņojumā, kurš publicēts *Eiropas Kopienų Oficiālajā Vēstnesī*, tās ir iesniegušas rakstisku lūgumu tās uzklaut, norādot, ka tās ir ieinteresētās puses, ko tiesvedības rezultāts var iespaidot, un ka ir īpaši iemesli, kāpēc tās būtu jāuzklaut.

6. Importētājiem, eksportētājiem un sūdzību iesniedzējiem, kas ir ar sevi iepazīstinājuši saskaņā ar 10. panta 14. punktu, un izcelsmes un/vai eksportētājās valsts valdībai pēc to lūguma tiek dota iespēja tikties ar pusēm, kurām ir pretējas intereses, lai būtu iespējams izklāstīt pretējus viedokļus un piedāvāt atspēkojumus. Piedāvājot šādu iespēju, jāņem vērā vajadzība saglabāt konfidencialitāti, kā arī pušu vajadzības. Nevienai pusei nav obligāti jāpiedalās sanāksmē, un nepiedalīšanās neiespaido šīs puses lietu. Mutisku

informāciju, kas iesniegta saskaņā ar šo pantu, Komisija ņem vērā tiktāl, ciktāl tas vēlāk tiek apstiprināts rakstiski.

7. Sūdzību iesniedzēji, izcelsmes un/vai eksportētājās valsts valdība, importētāji un eksportētāji, un to pārstāvju apvienības, lietotāju un patērētāju organizācijas, kas ir ar sevi iepazīstinājušas saskaņā ar 10. panta 14. punktu, drīkst pēc rakstiska lūguma iepazīties ar visu informāciju, ko Komisijas rīcībā ir nodevusi jebkura no izmeklēšanā iesaistītajām pusēm, izņemot iekšējos dokumentus, ko sagatavojušas Kopienas vai tās dalībvalstu iestādes, ja šāda informācija ir būtiska viņu interešu aizstāvībai un nav konfidenciāla 29. panta nozīmē, un tiek izmantota izmeklēšanā. Šādas puses drīkst atbildēt uz šādu informāciju, un viņu komentārus ņem vērā, ja vien tie ir pietiekami pamatoti.

8. Izņemot apstākļus, kas minēti 28. pantā, pēc iespējas rūpīgāk jāpārbauda tās informācijas precizitāte, ko piegādā ieinteresētās puses un ar ko pamatoti secinājumi.

9. Tiesvedību, kas uzsākta, ievērojot 10. panta 13. punktu, izmeklēšanu, ja vien tas ir iespējams, pabeidz viena gada laikā. Jebkurā gadījumā šādas izmeklēšanas visos gadījumos pabeidz 13 mēnešu laikā pēc to uzsākšanas saskaņā ar secinājumiem, pie kā ir nonākts, ievērojot 13. pantu attiecībā uz saistībām, vai saskaņā ar secinājumiem, kas panākti, ievērojot 15. pantu attiecībā uz galīgo rīcību.

10. Visas izmeklēšanas laikā Komisija piešķir izcelsmes un/vai eksportētājai valstij saprātīgu iespēju turpināt konsultācijas, lai noskaidrotu faktisko situāciju un nonāktu pie savstarpēji saskaņota risinājuma.

12 pants

Pagaidu pasākumi

1. Pagaidu maksājumus drīkst uzlikt tad, ja:

a) saskaņā ar 10. pantu ir uzsākta tiesvedība;

b) par to ir sniegts paziņojums un ieinteresētajām pusēm ir dotas pietiekamas iespējas iesniegt informāciju un komentārus saskaņā ar 10. panta 14. punktu;

c) provizoriski ir noteikts, ka ievestais produkts iegūst no

kompensējamām subsīdijām, no kā rodas kaitējums Kopienas ražošanas nozarei; un

d) Kopienas intereses prasa iejaukšanos, lai novērstu šādu kaitējumu.

Pagaidu maksājumus uzliek ne agrāk kā 60 dienas pēc tiesvedības uzsākšanas, bet ne vēlāk kā deviņus mēnešus pēc tiesvedības sākuma.

Pagaidu kompensācijas maksājuma lielums nepārsniedz kopējo iepriekš noteikto kompensējamo subsīdiju apjomu, bet tam būtu jābūt mazākam par minēto apjomu, ja šāds mazāks maksājums būtu pietiekams, lai novērstu kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei.

2. Pagaidu maksājumus nodrošina ar nodrošinājumu, un konkrēto produktu laišana brīvā apgrozībā Kopienā ir atkarīga no šāda nodrošinājuma iesniegšanas.

3. Komisija pēc konsultācijām vai ārkārtējos gadījumos pēc dalībvalstu informēšanas veic pagaidu pasākumus. Pēdējā gadījumā konsultācijas notiek vēlākais 10 dienas pēc dalībvalstu informēšanas par Komisijas veiktajiem pasākumiem.

4. Ja dalībvalsts pieprasa tūlītēju Komisijas iejaukšanos un ja 1. punkta pirmās un otrās daļas nosacījumi ir izpildīti, tad Komisija maksimāli piecu darba dienu laikā pēc pieprasījuma saņemšanas nolēm, vai tiks uzlikts pagaidu kompensācijas maksājums.

5. Komisija tūlīt informē Padomi un dalībvalstis par jebkuru lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 1. līdz 4. punktu. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu drīkst nolemt citādi.

6. Pagaidu kompensācijas maksājumus uzliek maksimāli uz četriem mēnešiem.

13 pants

Saistības

1. Izmeklēšanu var izbeigt, nenosakot pagaidu vai galīgos maksājumus, ja tiek saņemti apmierinošas brīvprātīgas saistības, saskaņā ar kurām:

a) izcelsmes un/vai eksportētāja valsts piekrīt likvidēt vai ierobežot subsīdiju vai veikt citus pasākumus attiecībā uz tās sekām; vai

b) jebkurš eksportētājs apņemas pārskatīt cenas vai pārtraukt eksportu uz konkrēto apgabalu tik ilgi, kamēr šāds eksports iegūst no kompensējamām subsīdijām, tā, lai Komisija pēc konsultācijām varētu atzīt, ka subsīdiju kaitīgās sekas ir likvidētas. Cenu pieaugums saskaņā ar šādu apņemšanos nav lielāks nekā vajadzīgs, lai atļūdzinātu kompensējamo subsīdiju apjomu, un tam būtu jābūt mazākam nekā kompensējamo subsīdiju apjomam, ja šāds pieaugums būtu pietiekams, lai novērstu kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei.

2. Saistības drīkst ieteikt Komisija, tomēr neviena valsts vai eksportētājs nav spiests uzņemties šādas saistības. Tas, ka valstis vai eksportētāji nepiedāvā šādas saistības vai nepieņem uzaicinājumu to darīt, nekādā veidā nekaitē tiesvedībai. Tomēr drīkst noteikt, ka kaitējuma drauds ir reālāks, ja subsidētais imports turpinās. Saistības nepieprasa vai nepieņem no valstīm vai eksportētājiem, ja vien jau nav provizorisks apstiprinājums par subsidēšanu un kaitējumu, ko izraisījusi šāda subsidēšana. Izņemot ārkārtas gadījumus, saistības nedrīkst piedāvāt pēc tā termiņa beigām, kura laikā drīkst iesniegt atsauksmes saskaņā ar 30. panta 5. punktu.

3. Piedāvātās saistības nav jāpieņem, ja to pieņemšanu uzskata par nepraktisku, piemēram, ja faktisko vai potenciālo eksportētāju skaits ir pārāk liels, vai citu iemeslu dēļ, to skaitā vispārēja rakstura iemeslu dēļ. Konkrētajai izcelsmes un/vai eksportētājai valstij drīkst paziņot iemeslus, kuru dēļ tiek ierosināts noraidīt saistību piedāvājumu, un dot iespēju iesniegt par to komentārus. Noraidījuma iemeslus izklāsta galīgajā lēmumā.

4. Pusēm, kas piedāvā saistības, jāsniedz šādu saistību nekonfidenciāls variants, lai to varētu darīt zināmu izmeklēšanā ieinteresētajām pusēm.

5. Ja saistības pēc konsultācijām tiek pieņemtas, un ja Konsultatīvā komiteja neceļ iebildumus, izmeklēšanu pārtrauc. Visos pārējos gadījumos Komisija tūlīt iesniedz Padomei ziņojumu par konsultāciju rezultātiem un priekšlikumu pārtraukt izmeklēšanu. Izmeklēšanu uzskata par pārtrauktu, ja viena mēneša laikā

Padome, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, nav nolēmusi citādi.

6. Ja saistības pieņem, subsidēšanas un kaitējuma izmeklēšanu parasti pabeidz. Šādā gadījumā, ja nosaka, ka subsidēšanas vai kaitējuma nav, saistības automātiski zaudē spēku, izņemot gadījumus, kad šādi ir noteikts lielā mērā tieši šo saistību dēļ. Šādos gadījumos drīkst pieprasīt, lai saistības tiktu uzturētas saprātīgu laikposmu. Gadījumā, ja tiek noteikts, ka pastāv subsidēšana un kaitējums, saistības turpinās saskaņā ar to noteikumiem un šīs regulas noteikumiem.

7. Komisija no jebkuras valsts vai eksportētāja, no kura ir pieņemtas saistības, pieprasa periodiski sniegt informāciju par šo saistību pildīšanu un atļaut pārbaudīt attiecīgos datus. Šādu prasību nepildīšanu atzīst par saistību pārkāpumu.

8. Ja saistības no noteiktiem eksportētājiem pieņem izmeklēšanas laikā, tad 18., 19., 20. un 22. panta nolūkos uzskata, ka šādas saistības stājas spēkā no datuma, kad izmeklēšana attiecībā uz šo izcelsmes un/vai eksportētāju valsti tiek pabeigta.

9. Ja kāda no pusēm lauž vai atsauc saistības, saskaņā ar 15. pantu uzliek galīgo maksājumu, pamatojoties uz faktiem, kas konstatēti tās izmeklēšanas laikā, saistībā ar kuru tika pieņemtas saistības, ar noteikumu, ka šādas izmeklēšanas nobeigumā noteikts galīgais atzinums attiecībā uz subsidēšanu un kaitējumu un ka konkrētajam eksportētājam vai izcelsmes un/vai eksportētājai valstij, izņemot gadījumu, kad šādas valsts eksportētājs atsauc saistības, ir dota iespēja iesniegt savus apsvērumus.

10. Pagaidu maksājumu pēc konsultācijas drīkst uzlikt saskaņā ar 12. pantu, pamatojoties uz visu pieejamo informāciju, ja ir iemesls uzskatīt, ka saistības ir pārkāptas, vai saistību pārkāpuma vai atsaukšanas gadījumā, ja izmeklēšana, kas noveda pie saistībām, nav pabeigta.

14. pants

Tiesvedības izbeigšana bez pasākumu noteikšanas

1. Ja sūdzība tiek atsaukta, tad tiesvedību var izbeigt, ja vien šāda izbeigšana nav pretrunā ar Kopienas interesēm.

2. Ja pēc konsultācijām drošības pasākumi nav vajadzīgi un Konsultatīvā komiteja neceļ iebildumus, izmeklēšanu vai tiesvedību izbeidz. Visos pārējos gadījumos Komisija tūlīt iesniedz Padomei ziņojumu par konsultāciju rezultātiem un priekšlikumu izbeigt tiesvedību. Tiesvedību uzskata par izbeigtu, ja viena mēneša laikā Padome ar kvalificētu balsu vairākumu nav pieņēmusi citādu lēmumu.

3. Tiesvedību tūlīt izbeidz, ja saskaņā ar 5. punktu nosaka, ja kompensējamo subsīdiju apjoms ir minimāls vai ka faktiskais vai potenciālais subsīdētā importa apjoms, vai kaitējums ir neliels.

4. Attiecībā uz tiesvedību, kas sāka saskaņā ar 10. panta 13. punktu, kaitējumu parasti uzskata par nelielu, ja šā importa tirgus daļa ir mazāka nekā apjomi, kas noteikti 10. panta 11. punktā. Izmeklēšanā, kas attiecas uz importu no jaunattīstības valstīm, subsīdētā importa apjomu arī uzskata par nelielu, ja tas veido mazāk nekā 4 % no kopējā līdzīgā produkta importa Kopienā, ja vien imports no jaunattīstības valstīm, kura atsevišķās daļas no kopējā importa veido mazāk nekā 4 %, kopā veido vairāk nekā 9 % no kopējā līdzīgā produkta importa Kopienā.

5. Kompensējamo subsīdiju apjomu uzskata par minimālu, ja šāds apjoms ir mazāks nekā 1 % procentu nodokļa ar šādiem izņēmumiem:

- a) ja izmeklēšana attiecas uz importu no jaunattīstības valstīm, minimālais sliekšnis ir 2 % procentu nodokļa; un
- b) tām jaunattīstības valstīm PTO locekļēm, kas minētas Subsīdiju nolīguma VII pielikumā, kā arī tām jaunattīstības valstīm PTO locekļēm, kas pilnībā ir likvidējušas eksporta subsīdijas, kā noteikts šīs regulas 3. panta 4. punkta a) apakšpunktā, minimālais subsīdiju sliekšnis ir 3 % procentu nodokļa. Ja noteikuma piemērošana ir atkarīga no eksporta subsīdiju likvidēšanas, tad to piemēro no datuma, kurā par eksporta subsīdiju likvidāciju ir paziņots PTO Subsīdiju un kompensācijas pasākumu komitejai, un tik ilgi, kamēr konkrētā jaunattīstības valsts nepiešķir eksporta subsīdijas; šis noteikums zaudē spēku astoņus gadus pēc datuma, kad stājas spēkā PTO līgums,

ar noteikumu, ka tiek izbeigta tikai izmeklēšana, ja kompensējamo subsīdiju apjoms ir mazāks par attiecīgo minimālo līmeni atsevišķiem eksportētājiem, uz kuriem joprojām attiecas

tiesvedība un kuriem var veikt atkārtotu izmeklēšanu, ja attiecībā uz konkrēto valsti tiks veiktas turpmākas pārbaudes, ievērojot 18. un 19. pantu.

minēti 28. pantā. Atsevišķus maksājumus piemēro importam, ko ievēd jebkurš eksportētājs vai ražotājs, kuram ir aprēķināts individuālais subsidēšanas apjoms, kā paredzēts 27. pantā.

15. pants

16. pants

Galīgo maksājumu uzlikšana

Atpakaļejošā darbība

1. Ja galīgi tiek konstatēti fakti, kas pierāda kompensējamo subsīdiju pastāvēšanu un to radīto kaitējumu, un Kopienas intereses prasa iejaukšanos saskaņā ar 31. pantu, Padome uzliek galīgo kompensācijas maksājumu, pieņemot lēmumu ar vienkāršu balsu vairākumu pēc priekšlikuma, ko iesniegusi Komisija pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju, ja vien subsīdija vai subsīdijas netiek atsauktas vai netiek pierādīts, ka subsīdijas vairs nedod nekādu ieguvumu attiecīgajiem eksportētājiem. Ja spēkā ir pagaidu maksājumi, tad Padome iesniedz priekšlikumu galīgajai rīcībai vismaz vienu mēnesi pirms šādu maksājumu termiņa beigām. Kompensācijas maksājuma apjoms nepārsniedz to kompensējamo subsīdiju apjomu, no kurām eksportētāji ir ieguvuši, kas noteikts, ievērojot šo regulu, bet tam būtu jābūt mazākam par kompensējamo subsīdiju kopējo apjomu, ja šāda mazāks maksājums būtu pietiekams, lai novērstu kaitējumu Kopienas ražošanas nozarei.

2. Kompensācijas maksājumu katram gadījumam atbilstīgā apjomā bez diskriminācijas un neatkarīgi no to avota uzliek produkta importam, kas iegūst no kompensējamām subsīdijām un rada kaitējumu, izņemot importu no tiem avotiem, no kuriem saskaņā ar šīs regulas noteikumiem ir pieņemtas saistības. Regulā, ar kuru uzliek maksājumu, precizē maksājumu katram piegādātājam vai, ja tas nav izpildāms, konkrētajai piegādātājai valstij.

3. Ja Komisija ir veikusi ierobežotas pārbaudes saskaņā ar 27. pantu, tad jebkurš kompensācijas maksājums, ko piemēro to eksportētāju vai ražotāju importam, kas ir ar sevi iepazīstinājuši saskaņā ar 27. pantu, bet kas netika ietverti pārbaudē, nepārsniedz kompensējamo subsīdiju vidējo svērto apjomu, kas paraugam noteikts pusēm. Šā punkta vajadzībām Komisija neņem vērā ne nulles un minimālos kompensējamo subsīdiju apjomus, ne arī kompensējamo subsīdiju apjomus, kas noteikti apstākļos, kuri

1. Pagaidu pasākumus un galīgos kompensācijas maksājumus piemēro tikai tiem produktiem, ko laiž brīvā apgrozībā pēc to pasākumu stāšanās spēkā, kuri veikti, atkarībā no apstākļiem ievērojot 12. panta 1. punktu vai 15. panta 1. punktu, ar izņēmumiem, kas noteikti šajā regulā.

2. Ja ir piemērots pagaidu maksājums un fakti, kas galu galā tiek konstatēti, rāda, ka pastāv kompensējamās subsīdijas un kaitējums, Padome, neatkarīgi no tā, vai ir jāuzliek galīgais kompensācijas maksājums, nolemj, kāda pagaidu maksājuma daļa galu galā ir jāiekasē. Šajā nolūkā "kaitējums" neietver būtisku palēninājumu Kopienas ražošanas nozares izveidē, nedz arī būtiska kaitējuma draudus, izņemot gadījumus, kad tiek atklāts, ka tas, ja nebūs pagaidu pasākumu, būtu izvērties par būtisku kaitējumu. Visos pārējos gadījumos, kas saistīti ar šādiem draudiem vai palēninājumu, jebkuru provizorisku summu atbrīvo, un galīgos maksājumus drīkst uzlikt tikai no tā datuma, kad tiek galīgi noteikti draudi vai būtisks palēninājums.

3. Ja galīgais kompensācijas maksājums ir lielāks par pagaidu maksājumu, starpību neiekasē. Ja galīgais maksājums ir mazāks par pagaidu maksājumu, maksājumu pārrēķina. Ja galīgais slēdziens ir negatīvs, pagaidu maksājumu neapstiprina.

4. Galīgo kompensācijas maksājumu drīkst uzlikt tiem produktiem, kas ievesti patēriņam ne vairāk kā 90 dienas pirms datuma, kad tika piemēroti pagaidu pasākumi, bet ne pirms izmeklēšanas sākuma, ar noteikumu, ka šis imports ir reģistrēts saskaņā ar 24. panta 5. punktu un ka Komisija ieinteresētajiem importētājiem ir devusi iespēju iesniegt atsauksmes, un ar noteikumu, ka:

a) pastāv kritiski apstākļi, kuros konkrētajam subsīdētajam produktam tāda produkta liela apjoma imports relatīvi īsā

laikposmā, kas iegūst no kompensējamām subsīdijām saskaņā ar šīs regulas noteikumiem, ir radījis kaitējumu, ko ir grūti labot;

un

- b) uzskata, ka tāpēc, lai nepieļautu šāda kaitējuma atkārtošanos, jāaprēķina šādam importam kompensācijas maksājumi ar atpakaļejošu datumu.

5. Ja saistības tiek pārkāptas vai atsauktas, galīgos maksājumus drīkst uzlikt precēm, ko laiž brīvā apgrozībā ne vairāk kā 90 dienas pirms pagaidu pasākumu piemērošanas, ar noteikumu, ka šis imports ir reģistrēts saskaņā ar 24. panta 5. punktu un ka nevienu šādu aprēķinu, kas stājas spēkā ar atpakaļejošu datumu, nepiemēro importam, kas ievests pirms saistību pārkāpuma vai atsaukšanas.

17. pants

Ilgums

Kompensācijas pasākums ir spēkā tikai tik ilgi un tādā mērā, cik tas ir vajadzīgs, lai neitralizētu kompensējamās subsīdijas, kas rada kaitējumu.

18. pants

Pārskatīšana pirms termiņa beigām

1. Galīgā kompensācijas pasākuma termiņš beidzas piecus gadus pēc tā ieviešanas vai piecus gadus pēc tā nesenākās pārskatīšanas, kas ir attiekusies gan uz subsīdēšanu, gan uz kaitējumu, ja vien pārskatīšanā netiek noteikts, ka pasākuma beigšanās var novest pie subsīdēšanas un kaitējuma turpināšanās vai atkārtošānās. Šādu pārskatīšanu pirms termiņa beigām sāk pēc Komisijas iniciatīvas, vai pēc pieprasījuma, ko iesnieguši Kopienas ražotāji vai kas iesniegts viņu vārdā, un pasākums paliek spēkā līdz šādas pārskatīšanas pabeigšanai.

2. Pārskatīšanu pirms termiņa beigām sāk, ja pieprasījumā ir ietverti pietiekami pierādījumi, ka pēc pasākumu beigšanās subsīdēšana un kaitējums varētu turpināties vai atkārtoties. Šādu varbūtību drīkst, piemēram, parādīt ar pierādījumu par turpinātu subsīdēšanu un kaitējumu vai ar pierādījumu, ka kaitējums ir novērsts daļēji vai tikai tāpēc, ka pastāv pasākumi, vai ar pierādījumu, ka eksportētāju apstākļi vai tirgus nosacījumi ir tādi, kas norāda uz turpmākas subsīdēšanas iespēju, kura rada kaitējumu.

3. Veicot izmeklēšanu saskaņā ar šo pantu, eksportētājiem, importētājiem, izcelsmes un/vai eksportētājam valstij, kā arī Kopienas ražotājiem tiek dota iespēja paplašināt, atspēkot vai iesniegt komentārus par jautājumiem, kas izklāstīti pārskatīšanas pieprasījumā, un, gatavojot slēdzienu, pienācīgi ņem vērā visus būtiskos un pienācīgi dokumentētos pierādījumus, kas iesniegti saistībā ar jautājumu par to, vai ir vai nav iespējams, ka pasākumu beigšanās izraisītu subsīdēšanas un kaitējuma turpināšanos vai atkārtošanos.

4. Paziņojumu par gaidāmo pasākumu beigšanos publicē Eiropas Kopienas Oficiālajā Vēstnesī piemērotā laikā pasākumu piemērošanas laika pēdējā gadā, kā noteikts šajā pantā. Pēc tam Kopienas ražotājiem ir tiesības ne vēlāk kā trīs mēnešus pirms piecu gadu termiņa beigām iesniegt pieprasījumu par pārskatīšanu saskaņā ar 2. punktu. Publicē arī paziņojumu par pasākumu faktisko beigu termiņu saskaņā ar šo pantu.

19. pants

Starpposma pārskati

1. Vajadzību turpināt pasākumu piemērošanu drīkst arī pārskatīt, ja tas ir pamatoti, pēc Komisijas iniciatīvas vai pēc kādas dalībvalsts pieprasījuma vai ar noteikumu, ka ir pagājis saprātīgs laikposms – vismaz viens gads – pēc galīgā pasākuma noteikšanas, pēc eksportētāja, importētāja vai Kopienas ražotāju, vai izcelsmes un/vai eksportētājas valsts pieprasījuma, kurā ir ietverti pietiekami pierādījumi, kas pamato vajadzību pēc šāda starpposma pārskata.

2. Starpposma pārskatu sāk, ja pieprasījumā ir ietverti pietiekami pierādījumi, ka nav vajadzīgs ilgāk turpināt piemērot pasākumu, lai atlīdzinātu kompensējamo subsīdiju, un/vai ka ir maz ticams, ka kaitējums turpināsies vai atkārtosies, ja pasākumu atceļ vai mainīs, vai ka spēkā esošais pasākums nav vai vairs nav pietiekams, lai neitralizētu kompensējamo subsīdiju, kas rada kaitējumu.

3. Ja uzliktie kompensācijas maksājumi ir mazāki nekā atklāto kompensējamo subsīdiju apjoms, tad starpposma pārskatīšanu sāk, ja Kopienas ražotāji iesniedz pietiekamus pierādījumus, ka maksājumi nav izraisījuši pārmaiņas Kopienā ievesto produktu pārdošanas cenās, vai izraisītās pārmaiņas ir nepietiekamas. Ja izmeklēšanā pierādās, ka šādi apgalvojumi ir patiesi,

kompensācijas maksājumus drīkst palielināt, lai sasniegtu cenu pieaugumu, kas vajadzīgs, lai novērstu kaitējumu; palielinātā maksājuma līmenis tomēr nepārsniedz kompensējamo subsīdiju apjomu.

4. Veicot izmeklēšanu, ievērojot šo pantu, Komisija *inter alia* drīkst apsvērt, vai apstākļi attiecībā uz subsīdēšanu un kaitējumu ir ievērojami mainījušies, vai arī, vai spēkā esošie pasākumi sasniedz vēlamos rezultātus kaitējuma likvidēšanā, kas konstatēts iepriekš saskaņā ar 8. pantu. Šajā sakarā gala slēdzienā ņem vērā visus būtiskos un pienācīgi dokumentētos pierādījumus.

20. pants

Paātrināta pārskatīšana

Katram eksportētājam, uz kura eksportu attiecināts galīgais kompensācijas maksājums, bet par kuru individuāli nav veikta izmeklēšana sākotnējās izmeklēšanas laikā tādu iemeslu dēļ, kas nebija atteikšanās sadarboties ar Komisiju, ir tiesības, pēc pieprasījuma, uz paātrinātu pārskatīšanu tā, lai Komisija varētu ātri noteikt individuālo kompensācijas maksājuma likmi šādam eksportētājam. Šādu pārskatīšanu sāk pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju un pēc tam, kad Kopiesas ražotājiem ir dota iespēja iesniegt savus komentārus.

21. pants

Atmaksājumi

1. Neatkarīgi no 18. panta importētājs drīkst pieprasīt atmaksāt iekasētos maksājumus, ja tiek pierādīts, ka kompensējamo subsīdiju apjoms, uz kura pamata maksājums tika maksāts, ir vai nu likvidēts, vai samazināts līdz līmenim, kas ir zem spēkā esošā maksājuma līmeņa.

2. Pieprasot atmaksāt kompensācijas maksājumus, importētājs iesniedz Komisijai pieteikumu. Pieteikumu iesniedz caur dalībvalsti, kuras teritorijā produkti laisti brīvā apgrozībā, sešos mēnešos pēc datuma, kad kompetentās iestādes pienācīgi noteikušas galīgo iekasējamo maksājumu summu, vai pēc datuma, kad pieņemts galīgais lēmums iekasēt summas, ko līdz tam nodrošināja ar pagaidu maksājumiem. Dalībvalstis tūlīt nosūta pieprasījumu Komisijai.

3. Atmaksājuma pieteikumu uzskata par pienācīgi pamatotu ar pierādījumiem tikai tad, ja tajā ir ietverta precīza informācija par

pieprasītā kompensācijas maksājuma atmaksājuma summu un visa muitas dokumentācija, kas attiecas uz šādas summas aprēķināšanu un maksājumiem. Tajā ietver arī pierādījumus par kompensējamo subsīdiju apjomu pārskata laikposmā eksportētājam vai ražotājam, kuram piemēro maksājumu. Gadījumos, ja importētājs nav saistīts ar konkrēto eksportētāju vai ražotāju un šāda informācija nav tūlīt pieejama, vai arī ja eksportētājs vai ražotājs nevēlas izsniegt to importētājam, pieteikumā ietver eksportētāja vai ražotāja paziņojumu par to, ka kompensējamo subsīdiju apjoms ir samazināts vai likvidēts, kā precizēts šajā pantā, un ka attiecīgie atbalsta pierādījumi tiks iesniegti Komisijai. Ja eksportētājs vai ražotājs nesagādā šādus pierādījumus saprātīgā termiņā, pieteikumu noraida.

4. Komisija pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju nolemj, vai un kādā mērā pieteikums ir jāpieņem, vai arī tā var katrā laikā nolemt sākt starpposma pārskatīšanu, pēc kuras informāciju un rezultātus, kas iegūti no šādas pārskatīšanas, kas veikta saskaņā ar noteikumiem, ko piemēro šādai pārskatīšanai, izmanto, lai noteiktu, vai un kādā mērā atmaksājums ir pamatots. Maksājumu atmaksāšana parasti notiek 12 mēnešu laikā, un nekādā gadījumā ne vēlāk kā 18 mēnešus pēc datuma, kurā tā produkta importētājs, uz kuru attiecas kompensācijas maksājums, iesniedzis atmaksājuma pieteikumu, kas pienācīgi pamatots ar pierādījumiem. Jebkuras atļauta atmaksājuma izmaksu parasti veic dalībvalstis 90 dienās pēc iepriekš minētā lēmuma.

22. pants

Vispārīgi noteikumi par atkārtotu izskatīšanu un atmaksājumiem

1. Attiecīgos 10. un 11. panta noteikumus, izņemot tos, kas attiecas uz termiņiem, piemēro jebkurai pārskatīšanai, ko veic saskaņā ar 18., 19. un 20. pantu. Jebkuru šādu atkārtotu izskatīšanu veic ātri un parasti pabeidz 12 mēnešos pēc šādas pārskatīšanas sākuma.

2. Pārskatīšanu saskaņā ar 18., 19. un 20. pantu sāk Komisija pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju. Atkarībā no pārskatīšanas rezultātiem pasākumus vai nu atceļ, vai saglabā saskaņā ar 18. pantu, vai arī atceļ, saglabā vai groza saskaņā ar 19. un 20. pantu tā Kopiesas iestāde, kas atbild par to ieviešanu. Ja pasākumus atceļ atsevišķiem eksportētājiem, bet ne valstij kopumā,

šādi eksportētāji paliek pakļauti tiesvedībai un par viņiem var atkārtoti veikt izmeklēšanu jebkurā turpmākā izskatīšanā, ko veic attiecībā uz minēto valsti, ievērojot šo pantu.

3. Ja pasākumu atkārtota izskatīšana, ievērojot 19. pantu, notiek pasākumu piemērošanas beigās, kā noteikts 18. pantā, tad pasākumus arī atkārtoti izskata saskaņā ar 18. panta noteikumiem.

4. Visās izmeklēšanās, kas attiecas uz atkārtotu izskatīšanu vai atmaksāšanu un ko veic saskaņā ar 18. līdz 21. pantu, Komisija, ar noteikumu, ka apstākļi nav mainījušies, piemēro to pašu metodoloģiju, ko izmantoja izmeklēšanā, kas noveda pie maksājuma, pienācīgi ņemot vērā 5., 6., 7. un 27. pantu.

23. pants

Apiešana

1. Kompensācijas maksājumus, kas uzlikti, ievērojot šo regulu, drīkst attiecināt arī uz līdzīgiem produktiem vai to daļu importu no trešām valstīm, ja notiek spēkā esošo pasākumu apiešana. Apiešanu definē kā pārmaiņu tirdzniecības modelī starp trešām valstīm un Kopienu, kas izriet no prakses, procesa vai darba, par kuriem nav pietiekama ekonomiskā pamatojuma vai attaisnojuma, izņemot maksājuma uzlikšanu, un ja ir pierādījumi, ka maksājuma korektīvās sekas tiek vājinātas līdzīgo produktu cenu un/vai daudzumu izteiksmē un ka investītie līdzīgie produkti un/vai to daļas joprojām iegūst no subsīdijas.

2. Izmeklēšanu saskaņā ar šo pantu sāk, ja pieteikumā ir ietverti pietiekami pierādījumi attiecībā uz faktoriem, kas noteikti 1. punktā. Izmeklēšanu sāk pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju ar Komisijas regulu, kurā ir noteikts arī, ka muitas iestādēm imports jāpakļauj reģistrācijai saskaņā ar 24. panta 5. punktu vai arī jāpieprasa garantijas. Izmeklēšanu veic Komisija, tai drīkst palīdzēt muitas iestādes, un izmeklēšanu pabeidz deviņos mēnešos. Ja galu galā noskaidrotie fakti attaisno pasākumu darbības jomas paplašināšanu, tad to dara Padome, ar vienkāršu balsu vairākumu pieņemot lēmumu pēc Komisijas priekšlikuma, no datuma, kad tika uzlikta reģistrācija saskaņā ar 24. panta 5. punktu vai kad tika pieprasītas garantijas. Attiecīgos šīs regulas procedūras noteikumus attiecībā uz izmeklēšanas sākšanu un veikšanu piemēro, ievērojot šo pantu.

3. Produktus neregistrē saskaņā ar 24. panta 5. punktu vai pasākumiem, ja tiem ir pievienota muitas apliecība, kurā ir teikts, ka preču ievēšana nav apiešanas veids. Šādas apliecības drīkst izsniegt importētājiem pēc rakstiska pieprasījuma, pamatojoties uz atļauju, ko piešķirusi Komisija ar savu lēmumu pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju, vai arī pamatojoties uz Padomes lēmumu, ar kuru nosaka pasākumus, un tās paliek spēkā tik ilgi un ar tādiem nosacījumiem, kā tajās noteikts.

4. Nekas šajā pantā nekadē parasto noteikumu piemērošanu, kas ir spēkā attiecībā uz muitas nodevām.

24. pants

Vispārīgi noteikumi

1. Pagaidu maksājumus vai kompensācijas maksājumus uzliek ar regulu, un tos iekasē dalībvalstīs tādā veidā, pēc tādas precizētas likmes un saskaņā ar pārējiem kritērijiem, kas noteikti regulā, ar kuru ir uzlikti šādi maksājumi. Šādus maksājumus arī iekasē neatkarīgi no muitas nodevām, nodokļiem un citiem maksājumiem, ko parasti uzliek importam. Nevienu produktu nepakļauj abiem – gan antidempinga, gan kompensācijas – maksājumiem, lai labotu vienu un to pašu situāciju, kas izriet no dempinga vai no eksporta subsidēšanas.

2. Regulas, ar kurām uzliek pagaidu vai galīgos kompensācijas maksājumus, un regulas un lēmumus, ar kuriem pieņem saistības vai izbeidz izmeklēšanu vai lietu, publicē *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*. Šādās regulās un šādos lēmumos, pienācīgi ņemot vērā konfidencialās informācijas aizsardzību, ietver attiecīgo eksportētāju vārdus, ja iespējams, vai valstu nosaukumus, produkta aprakstu, kā arī to faktu un apsvērumu kopsavilkumu, kas attiecas uz subsīdijas un kaitējuma noteikšanu. Katrā gadījumā regulas vai lēmuma kopiju nosūta zināmajām ieinteresētajām pusēm. Šā punkta noteikumus *mutatis mutandis* piemēro attiecībā uz pārskatīšanu.

3. Ievērojot šo regulu, var pieņemt īpašus noteikumus, jo īpaši attiecībā uz kopēju izcelsmes jēdziena definīciju, kas ietverta

Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92, ar kuru izveido Kopienas Muitas kodeksu ⁽¹⁾.

4. Kopienas interesēs pasākumus, kas uzlikti, ievērojot šo regulu, pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju ar Komisijas lēmumu drīkst atlikt uz deviņiem mēnešiem. Atlikšanu drīkst pagarināt uz turpmāku laikposmu, kas nepārsniedz vienu gadu, ja Padome pēc Komisijas priekšsēdētāja pieņem šādu lēmumu ar vienkāršu balsu vairākumu. Pasākumus drīkst atlikt tikai tad, ja tirgus apstākļi ir uz laiku mainījušies tādā mērā, ka ir maz ticams, ka kaitējums atsāktos, ja pasākumi tiktu atlikti, un ar noteikumu, ka Kopienas ražošanas nozares pārstāvjiem ir dota iespēja izteikt savus komentārus un ka šie komentāri ir ņemti vērā. Pasākumus katrā laikā drīkst atjaunot pēc konsultēšanās, ja atlikšanas iemesls vairs nav piemērojams.

5. Komisija pēc konsultēšanās ar Padomdevēju komiteju var norīkot muitas iestādes veikt atbilstīgus pasākumus importa reģistrēšanai, lai pasākumus attiecībā uz šo importu vēlāk varētu piemērot no šādas reģistrācijas datuma. Importu var reģistrēt, ja pirms tam no Kopienas ražošanas nozares saņemts pieprasījums ar pietiekamiem pierādījumiem, lai attaisnotu šādu rīcību. Reģistrēšanu ievieš ar regulu, kurā precizē rīcības mērķi un vajadzības gadījumā, iespējamo nākotnē paredzamo maksājamo summu. Importa reģistrāciju veic ne ilgāk kā deviņus mēnešus.

6. Dalībvalstis katru mēnesi ziņo Komisijai par to produktu importa tirdzniecību, kas ir pakļauti izmeklēšanai un pasākumiem, un par maksājumu summu, kas iekasēta atbilstīgi šai regulai.

25. pants

Konsultācijas

1. Visas konsultācijas, kas paredzētas šajā regulā, izņemot tās, kas minētas 10. panta 9. punktā un 11. panta 10. punktā, notiek Padomdevējā komitejā, kura sastāv no visu dalībvalstu pārstāvjiem un kuras priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis. Konsultācijas notiek tūlīt pēc dalībvalsts pieprasījuma vai pēc Komisijas iniciatīvas, un jebkurā gadījumā laikposmā, kas ļauj ievērot tos termiņus, kuri noteikti šajā regulā.

2. Komiteja sanāk, kad to sasauc tās priekšsēdētājs. Viņš pēc iespējas ātrāk paziņo dalībvalstīm visu būtisko informāciju.

⁽¹⁾ OV L 302, 19.10.1992., 1. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 82/97 (OV L 17, 21.1.1997., 1. lpp.).

3. Vajadzības gadījumā konsultācijas var notikt tikai rakstiski, un tādā gadījumā Komisija par to informē dalībvalstis un precizē laikposmu, kurā tām ir tiesības izteikt savus atzinumus vai pieprasīt mutiskas konsultācijas, ko priekšsēdētājs noorganizē, ar noteikumu, ka šādas mutiskas konsultācijas var notikt laikposmā, kas ļauj ievērot termiņus, kuri noteikti šajā regulā.

4. Konsultācijas jo īpaši attiecas uz:

- a) kompensējamo subsīdiu pastāvēšanu un metodēm to apjoma noteikšanai;
- b) kaitējuma pastāvēšanu un apmēriem;
- c) cēloņsakarību starp subsidēto importu un kaitējumu;
- d) pasākumiem, kas konkrētajos apstākļos ir piemēroti, lai nepieļautu vai labotu kaitējumu, kas nodarīts ar kompensējamām subsīdijām, un veidiem un līdzekļiem, kā īstenot šādus pasākumus.

26. pants

Pārbaudes apmeklējumi

1. Komisija, ja uzskata par lietderīgu, veic apmeklējumus, lai pārbaudītu importētāju, eksportētāju, tirgotāju, aģentu, ražotāju, tirdzniecības apvienību un organizāciju oficiālos dokumentus, lai apstiprinātu informāciju, kas saņemta par subsidēšanu un kaitējumu. Ja nav pienācīgas un savlaicīgas atbildes, tad pārbaudes apmeklējumu var arī neveikt.

2. Komisija pēc vajadzības drīkst veikt izmeklēšanu trešās valstīs, ar noteikumu, ka tā saņem attiecīgo uzņēmumu piekrišanu, informē attiecīgo valsti un ka pēdējā neiebilst pret izmeklēšanu. Tiklīdz saņemta attiecīgo uzņēmumu piekrišana, Komisijai vajadzētu paziņot izcelsmes un/vai eksportētājai valstij to uzņēmumu nosaukumus un adreses, kuras tiks apmeklētas, un saskaņotos datumus.

3. Attiecīgos uzņēmumus brīdina par tās informācijas būtību, kas tiks pārbaudīta pārbaudes apmeklējumu laikā, kā arī par to, kāda vēl informācija būs jāiesniedz turpmāk šādu apmeklējumu laikā, un apmeklējumu laikā uzņēmumiem tomēr var pieprasīt vēl citus sīkākus datus, ņemot vērā jau iegūto informāciju.

4. Izmeklēšanā, ko veic, ievērojot 1., 2. un 3. punktu, Komisijai palīdz to dalībvalstu amatpersonas, kuras to lūdz.

27. pants

Paraugu ņemšana

1. Gadījumos, kad sūdzības iesniedzēju, eksportētāju vai importētāju, produktu veidu vai darījumu skaits ir liels, izmeklēšanu drīkst ierobežot līdz:

- a) saprātīgam pušu, produktu vai darījumu skaitam, izmantojot paraugus, kas ir statistiski derīgi, pamatojoties uz informāciju, kas ir pieejama paraugu atlasē laikā; vai
- b) lielākajam produkciju, noietu vai eksportu raksturojošam apjomam, ko var saprātīgi izmeklēt rīcībā esošajā termiņā.

2. Pušu, produktu veidu vai darījumu atlasē, ko veic saskaņā ar šo pantu, ir Komisijas ziņā, kaut gan priekšroka tiek dota parauga atlasē, konsultējoties ar attiecīgajām pusēm un ar to atļauju, ar noteikumu, ka šādas puses iepazīstina ar sevi un trīs nedēļu laikā pēc izmeklēšanas sākuma dara zināmu pietiekamu informāciju, lai dotu iespēju izvēlēties raksturīgu paraugu.

3. Gadījumos, kad izmeklēšana ir ierobežota saskaņā ar šo pantu, individuālu kompensējamās subsīdijas apjomu tomēr aprēķina katram eksportētājam vai ražotājam, kurš sākumā netika izvēlēts un kurš iesniedz vajadzīgo informāciju termiņā, kas noteikts šajā regulā, izņemot gadījumus, kad eksportētāju vai ražotāju skaits ir tik liels, ka individuālas pārbaudes būtu nevajadzīgi apgrūtināšas un kavētu laikus pabeigt izmeklēšanu.

4. Ja ir nolemts ņemt paraugus un izvēlētas puses vai kāda no tām atsakās sadarboties tādā mērā, ka tas var būtiski ietekmēt izmeklēšanas rezultātu, drīkst atlasīt jaunu paraugu. Ja tomēr nesadarbošanās turpinās vai ja nepietiek laika, lai atlasītu jaunu paraugu, piemēro attiecīgos 28. panta noteikumus.

28. pants

Nesadarbošanās

1. Gadījumos, kad jebkura ieinteresētā puse atsaka pieeju vai kā citādi nesagādā vajadzīgo informāciju termiņā, kas noteikts šajā

regulā, vai ievērojami kavē izmeklēšanu, pagaidu vai galīgo apstiprinājumu vai noraidījumu drīkst sagatavot, pamatojoties uz pieejamajiem faktiem.

Ja tiek atklāts, ka jebkura no ieinteresētajām pusēm ir piegādājusi viltotu vai maldinošu informāciju, šādu informāciju neņem vērā un drīkst izmantot pieejamos faktus.

Ieinteresētās puses būtu jābrīdina par nesadarbošanās sekām.

2. Ja atbilde netiek sniegta datorizētā veidā, to neuzskata par nesadarbošanos, ar noteikumu, ka ieinteresētā puse pierāda, ka atbildes sniegšana prasītajā veidā sagādātu nesaprātīgu papildu apgrūtinājumu vai nesaprātīgus papildu izdevumus.

3. Ja informācija, ko piegādā ieinteresētā puse, nav visos aspektos pilnīga, to tomēr nevajadzētu ignorēt, ar noteikumu, ka trūkumi nav tādi, kas radītu pārmērīgas grūtības, izstrādājot pieņemamu precīzu slēdzienu, un ka informācija ir iesniegta pienācīgi un laikus un ir pārbaudāma, un ka puse ir rīkojusies, cik vien labi iespējams.

4. Ja pierādījumus vai informāciju nepieņem, piegādātāju pusi tūlīt informē par iemesliem un dod tai iespēju iesniegt turpmākus paskaidrojumus noteiktajā termiņā. Ja paskaidrojumus uzskata par neapmierinošiem, šādu pierādījumu vai informācijas noraidīšanas iemeslus nodod atklātībai un norāda, publicējot slēdzienu.

5. Ja slēdzienu, to skaitā tie, kas attiecas uz kompensējamo subsīdiju apjomu, ir izdarīti, pamatojoties uz 1. punkta noteikumiem, ietverot informāciju, kas uzrādīta sūdzībā, tos, ja iespējams, pienācīgi ņemot vērā izmeklēšanas termiņus, pārbauda, atsaucoties uz informāciju no citiem neatkarīgiem avotiem, kas var būt pieejami, piemēram, no publicētiem cenrāžiem, oficiālas importa statistikas un muitas deklarācijām, vai uz informāciju, kas izmeklēšanas gaitā iegūta no citām ieinteresētajām pusēm.

6. Ja kāda ieinteresētā puse nesadarbojas vai sadarbojas tikai daļēji, tā ka līdz ar to netiek atklāta būtiska informācija, rezultāts nav būt šai pusei mazāk labvēlīgs, nekā ja tā būtu sadarbojusies.

29. pants

Konfidencialitāte

1. Ar jebkuru informāciju, kas pēc savas būtības ir konfidenciāla (piemēram, ja tās nodošana atklātībā radītu ievērojamas konkurences priekšrocības konkurentam vai nelabvēlīgi ietekmētu to personu, kas iesniedz tādu informāciju, vai to personu, no kā informācijas piegādātājs ir tādu informāciju ieguvis), vai ko personas izmeklēšanai ir piegādājušas konfidenciāli, ja tam ir pietiekams pamatojums, iestādes rīkojas kā ar konfidenciālu informāciju.

2. Ieinteresētajām pusēm, kas iesniedz konfidenciālu informāciju, jāiesniedz nekonfidenciāls tās kopsavilkums. Tādi kopsavilkumi ir pietiekami precīzi, lai no tiem varētu pienācīgi saprast konfidenciāli iesniegtās informācijas būtību. Izņēmuma gadījumos šādas puses drīkst norādīt, ka šādai informācijai nav iespējams sastādīt kopsavilkumu. Šādos izņēmuma gadījumos ir jāiesniedz paziņojums, kurā ir izklāstīti iemesli, kāpēc tas nav iespējams.

3. Ja uzskata, ka lūgums rīkoties ar informāciju kā ar konfidenciālu nav pamatots, un ja informācijas piegādātājs vai nu nevēlas sniegt pieeju informācijai, vai atļaut tās nodošanu atklātībā vispārīgā vai kopsavilkuma formā, šādu informāciju drīkst ņemt vērā, ja vien no uzticamiem avotiem netiek apmierinoši pierādīts, ka informācija ir pareiza. Konfidencialitātes lūgumus nenoraida patvaļīgi.

4. Šis pants nekavē Kopienas iestādes nodot atklātībai vispārīgu informāciju, un jo īpaši iemeslus, uz ko balstīti lēmumi, kas pieņemti saskaņā ar šo regulu, nedz arī nodot atklātībai pierādījumus, uz ko Kopienas institūcijas balstījušās, ciktāl tas ir nepieciešams, lai paskaidrotu tos iemeslus tiesas procesa laikā. Šādi nododot informāciju atklātībā, ir jāņem vērā attiecīgo pušu likumīgās intereses, lai netiktu izpausti to profesionālie vai valsts noslēpumi.

5. Padome, Komisija un dalībvalstis vai jebkuras to amatpersonas bez informācijas piegādātāja īpašas atļaujas neatklāj nekādu informāciju, kura saņemta atbilstīgi šai regulai un attiecībā uz kuru tās piegādātājs ir lūdzis ievērot konfidencialitāti. Informācijas apmaiņa starp Komisiju un dalībvalstīm vai jebkura informācija, kas attiecas uz konsultācijām, kuras veiktas saskaņā ar 25. pantu, vai konsultācijas, kas aprakstītas 10. panta 9. punktā

un 11. panta 10. punktā, vai jebkuri iekšējie dokumenti, ko sagatavojušas Kopienas vai tās dalībvalstu iestādes, netiek izpausti, izņemot gadījumus, kas īpaši paredzēti šajā regulā.

30. pants

Nodošana atklātībā

1. Sūdzības iesniedzēji, importētāji un eksportētāji, to pārstāvju apvienības un izcelsmes un/vai eksportētājas valsts drīkst pieprasīt atklāt sīkāku informāciju par tiem būtiskiem faktiem un apsvērumiem, uz kuru pamata piemēroti pagaidu pasākumi. Šādas informācijas pieprasījumu drīkst iesniegt rakstiski uzreiz pēc pagaidu pasākumu piemērošanas, un informāciju dara zināmu rakstiski pēc iespējas drīzāk.

2. Puses, kas minētas 1. punktā, drīkst pieprasīt, lai tām galīgi atklātu būtiskos faktus un apsvērumus, uz kuru pamata plāno ieteikt piemērot galīgos pasākumus vai arī izbeigt izmeklēšanu vai lietu bez pasākumu piemērošanas, īpašu uzmanību pievēršot jebkuru faktu vai apsvērumu atklāšanai, kas atšķiras no tiem, kuri izmantoti jebkuru pagaidu pasākumu piemērošanā.

3. Pieprasījumus par galīgo atklāšanu adresē Komisijai rakstiski, un tos saņem, ja ir piemērots pagaidu maksājums, ne vēlāk kā vienu mēnesi pēc tam, kad maksājuma uzlikšana tika publicēta. Ja pagaidu maksājums nav uzlikts, pusēm dod iespēju pieprasīt galīgo atklāšanu termiņā, ko nosaka Komisija.

4. Galīgo informāciju paziņo rakstiski. To dara, pienācīgi ņemot vērā konfidencialās informācijas aizsardzību, cik ātri vien iespējams un parasti ne vēlāk kā vienu mēnesi pirms galīgā lēmuma, vai pirms Komisija iesniedz jebkādu priekšlikumu par galīgo rīcību saskaņā ar 14. un 15. pantu. Ja Komisija tajā laikā nespēj atklāt zināmus faktus vai apsvērumus, tos atklāj, cik vien ātri iespējams pēc tam. Informācijas atklāšana neierobežo nevienu turpmāku lēmumu, ko var pieņemt Komisija vai Padome, bet, ja šāds lēmums ir pamatots ar citādiem faktiem un apsvērumiem, tos nodod atklātībai, cik ātri vien iespējams.

5. Piezīmes, kas iesniegtas pēc informācijas galīgās nodošanas atklātībā, tiek ņemtas vērā tikai tad, ja tās ir saņemtas termiņā, ko

nosaka Komisija katrā atsevišķā gadījumā un kas ir vismaz 10 dienas, pienācīgi ņemot vērā lietas steidzamību.

31. pants

Kopienas intereses

1. Lai nolemtu, vai Kopienas intereses prasa iejaukšanos, būtu jānovērtē visas dažādās intereses kopumā, to skaitā vietējās ražošanas nozares un lietotāju, un patērētāju intereses; slēdzienā atbilstīgi šim pantam pieņem tikai tad, kad visām pusēm ir dota iespēja darīt zināmu savu viedokli saskaņā ar 2. punktu. Lai izdarītu novērtējumu, īpaši ņem vērā vajadzību likvidēt kaitējumu radošās subsidēšanas sekas, kas traucē tirdzniecību, un atjaunot efektīvu konkurenci. Pasākumus, kas noteikti, pamatojoties uz atklāto subsidēšanu un kaitējumu, drīkst nepiemērot, ja iestādes, pamatojoties uz visu iesniegto informāciju, var skaidri secināt, ka piemērot šādus pasākumus nav Kopienas interesēs.

2. Lai iestādes, uz pamatotu argumentu pamata lemjot par to, vai pasākumu piemērošana ir vai nav Kopienas interesēs, varētu ņemt vērā visus viedokļus un informāciju, sūdzības iesniedzēji, importētāji un viņu pārstāvju apvienības, lietotāju pārstāvji un patērētāju pārstāvju organizācijas drīkst termiņā, kas precizēts paziņojumā par kompensācijas maksājuma izmeklēšanas sākumu, iepazīstināt ar sevi un piegādāt Komisijai informāciju. Šādu informāciju vai attiecīgos to kopsavilkumus dara zināmus citām šajā punktā norādītajām pusēm, un tām ir tiesības atbildēt uz šādu informāciju.

3. Puses, kas rīkojušās saskaņā ar 2. punktu, drīkst lūgt noklausīšanos. Šādi lūgumi tiek atzīti, ja tie ir iesniegti termiņā, kas noteikts 2. punktā, un ja tajos ir izklāstīti iemesli, kāpēc no Kopienas interešu viedokļa puses būtu jāuzklausa.

4. Puses, kas rīkojušās saskaņā ar 2. punktu, drīkst iesniegt komentārus par jebkura uzliktā pagaidu maksājuma piemērošanu. Šādus komentārus saņem viena mēneša laikā pēc šādu pasākumu piemērošanas, ja tie ir jāņem vērā, un tos vai attiecīgos to kopsavilkumus dara zināmus citām pusēm, kurām ir tiesības atbildēt uz šādiem komentāriem.

5. Komisija izskata pienācīgi iesniegto informāciju un pakāpi, kādā tā ir tipiska, un šādu pārbaūžu rezultātus kopā ar atzinumu par tās vērtību nosūta Padomdevējai komitejai. Komisija ņem vērā viedokļu samēru, kas izteikti Komitejā, jebkuram priekšlikumam, kurš iesniegts saskaņā ar 14. un 15. pantu.

6. Puses, kas ir rīkojušās saskaņā ar 2. punktu, drīkst pieprasīt, lai tām būtu pieejami fakti un apsvērumi, uz kuru pamata varētu pieņemt galīgos lēmumus. Šādu informāciju dara zināmu tik lielā mērā, cik tas iespējams, neskarot nevienu turpmāku lēmumu, ko pieņem Komisija vai Padome.

7. Informāciju ņem vērā tikai tad, ja tai ir pievienoti faktiski pierādījumi, kas pamato tās derīgumu.

32. pants

Saistība starp kompensācijas maksājuma pasākumiem un daudzpusēju zaudējuma atlīdzību

Ja uz ievestu produktu attiecina jebkādas pretpasākumus, ko piemēro pēc Subsīdiju nolīgumā noteiktās strīdu izšķiršanas procedūras, un šādi pasākumi ir piemēroti, lai likvidētu kaitējumu, kas radies kompensējamo subsīdiju dēļ, tad jebkuru kompensācijas maksājumu, kas uzlikts attiecībā uz šādu produktu, tūlīt atliek vai atceļ, atkarībā no situācijas.

33. pants

Nobeiguma noteikumi

Šī regula nekavē piemērot:

- a) jebkādas īpašus noteikumus, kas noteikti līgumos starp Kopieniem un trešām valstīm;
- b) Kopienas regulas lauksaimniecības nozarē, kā arī Padomes 1993. gada 6. decembra Regulu (EK) Nr. 3448/93, ar ko nosaka tirdzniecības režīmu, kuru piemēro noteiktām precēm, kas iegūst no lauksaimniecības produktu pārstrādes ⁽¹⁾, 1975. gada 29. oktobra Regulu (EEK) Nr. 2730/75 par glikozi un laktozi ⁽²⁾ un 1975. gada 29. oktobra Regulu (EEK) Nr. 2783/75 par kopēju olu albumīna un laktoalbumīna tirdzniecības sistēmu ⁽³⁾; šī regula darbojas kā papildinājums minētajām regulām un kā atkāpe no jebkuriem to noteikumiem,

⁽¹⁾ OV L 318, 20.12.1993., 18. lpp.

⁽²⁾ OV L 281, 1.11.1975., 20. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2931/95 (OV L 307, 20.12.1995., 10. lpp.).

⁽³⁾ OV L 282, 1.11.1975., 104. lpp. Regula, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2916/95 (OV L 305, 19.12.1995., 49. lpp.).

kas kavē kompensācijas maksājumu piemērošanu;

- c) īpašus pasākumus, ar noteikumu, ka šāda rīcība nav pretrunā ar saistībām, kas pieņemtas saskaņā ar Vispārējo vienošanos par tarifiem un tirdzniecību.

34. pants

Esošo tiesību aktu atcelšana un pārejas pasākumi

Ar šo atceļ Regulu (EK) Nr. 3284/94.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Luksemburgā, 1997. gada 6. oktobrī

Regulas (EK) Nr. 3284/94 atcelšana tomēr neierobežo tās tiesvedības spēkā esamību, kas sāta saskaņā ar minēto regulu.

Atsauces uz Regulām (EEK) Nr. 2423/88 un (EK) Nr. 3284/94 attiecīgā gadījumā saprot kā atsauces uz šo regulu.

35. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā tās publicēšanas dienā *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī*.

Padomes vārdā —

priekšsēdētājs

J. POOS

I PIELIKUMS

EKSPORTA SUBSĪDIJU SARAKSTS AR PASKAIDROJUMIEM

- a) Tiešu subsīdiju piešķiršana no valdības uzņēmumam vai ražošanas nozarei, pamatojoties uz eksporta apjomu.
- b) Valūtas saglabāšanas pasākumi vai jebkura līdzīga prakse, kas ietver piemaksas par eksportu.
- c) Valdības piedāvāti vai obligāti noteikti vietējā transporta un kravas pārvadājumu tarifi par eksporta sūtījumiem ar labvēlīgākiem noteikumiem nekā sūtījumiem valsts robežās.
- d) Ievestu vai vietējo produktu vai pakalpojumu piešķiršana no valdību vai to aģentūru puses, kurus izmanto eksporta preču ražošanai, tieši vai netieši caur struktūrām, kas darbojas valdības uzdevumā, ar noteikumiem vai nosacījumiem, kas ir labvēlīgāki nekā par līdzīgu vai tieši konkurējošu produktu piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko izmanto preču ražošanai vietējam tirgum, ja (attiecībā uz produktiem) šādi noteikumi vai nosacījumi ir labvēlīgāki nekā tie, kas to eksportētājiem ir komerciāli pieejami ⁽¹⁾ pasaules tirgos.
- e) Pilnīgs vai daļējs atbrīvojums no tiešajiem nodokļiem ⁽²⁾ vai sociālās labklājības maksājumiem, šādu nodokļu vai maksājumu atvieglojumi vai iekasēšanas atlikšana, ko rūpniecības vai tirdzniecības uzņēmumi ir samaksājuši vai kas tiem ir jāmaksā ⁽³⁾, un kas konkrēti attiecas uz eksportu.
- f) Speciālu atlaizu piešķiršana, kas ir tieši saistīta ar eksportu vai eksporta izpildi, papildus tām, kas ir piešķirtas attiecībā uz ražošanu vietējam patēriņam, aprēķinos, uz kuru pamata iekasē tiešos nodokļus.
- g) Atbrīvojums attiecībā uz eksportēto produktu ražošanu un izplatīšanu no netiešajiem nodokļiem ⁽²⁾, kas pārsniedz tos, kurus iekasē attiecībā uz līdzīgu produktu ražošanu un izplatīšanu, ja tos pārdod vietējam patēriņam, vai šādu nodokļu atvieglojumi.
- h) Atbrīvojums, atvieglojumi vai iekasēšanas atlikšana no progresīvajiem iepriekšējo posmu netiešajiem nodokļiem ⁽²⁾ par precēm vai pakalpojumiem, ko izmanto eksportēto produktu ražošanā, ja pārsniegts atbrīvojums, atvieglojumi vai iekasēšanas atlikšana no līdzīgiem progresīvajiem iepriekšējo posmu netiešajiem nodokļiem par precēm vai pakalpojumiem, ko izmanto līdzīgu produktu ražošanā, ja tos pārdod vietējam patēriņam; tomēr ar noteikumu, ka no tādiem progresīvajiem iepriekšējo posmu netiešajiem nodokļiem par eksportētiem produktiem drīkst atbrīvot, tādiem nodokļiem drīkst piešķirt atvieglojumus un drīkst atlikt to iekasēšanu pat tad, ja neatbrīvo, nepiešķir atvieglojumus un neatceļ tādu nodokļu iekasēšanu, ja tie uzlikti līdzīgiem produktiem, ko pārdod vietējam patēriņam, ja progresīvie iepriekšējo posmu netiešie nodokļi ir uzlikti izejvielām, ko patērē eksportēto produktu ražošanā (ņemot vērā parastu atkritumu daudzumu) ⁽⁴⁾. Šo punktu interpretēt saskaņā ar nostādņēm par izejvielu patēriņu ražošanas procesā, kas ietvertas II pielikumā.
- i) Ievedmuitas ⁽²⁾ atvieglojumi vai atmaksa, kas pārsniedz to, kura uzlikta ievestajām izejvielām, kas patērētas eksportēto produktu ražošanā (ņemot vērā parastu atkritumu daudzumu); tomēr ar noteikumu, ka īpašos gadījumos uzņēmums drīkst izmantot kādu daudzumu vietējā tirgus izejvielu, kas ir vienlīdzīgas ar ievestajām

⁽¹⁾ Termiņš "komerciāli pieejams" nozīmē, ka izvēle starp vietējiem un ievestajiem ražojumiem ir neierobežota un ir atkarīga tikai no komerciāliem apsvērumiem.

⁽²⁾ Šajā regulā:

— termiņš "tiešie nodokļi" nozīmē algas nodokli, peļņas nodokli, nodokļus, ko uzliek procentiem, nomas maksai, honorāriem un citām ienākumu formām, kā arī nekustamā īpašuma nodokļus,

— termiņš "ievedmuita" nozīmē tarifus, nodevas un citus fiskālos maksājumus, kas citur šajā piezīmē nav minēti, ko uzliek importam,

— termiņš "netiešie nodokļi" nozīmē pārdošanas, akcīzes, apgrozījuma, pievienotās vērtības, franšīzes nodokļus, zīmognodevas, īpašnieka maiņas nodokli, inventāru un iekārtas, robežšķērsošanas nodokļus un visus pārējos nodokļus, izņemot tiešos nodokļus un ievadmuitu,

— "iepriekšējo posmu" netiešie nodokļi ir tie, ar ko apliek preces vai pakalpojumus, ko tieši vai netieši izmanto, izgatavojot produktu,

— "progresīvi" netiešie nodokļi ir daudzpakāpju nodokļi, ko uzliek, ja nav turpmākas nodokļa kreditēšanas mehānisma un ja preces un pakalpojumi, kas ir pakļauti nodoklim vienā ražošanas pakāpē, tiek izmantoti nākamajā ražošanas pakāpē,

— nodokļu "atvieglojumi" ietver nodokļu atmaksāšanu vai atlaides,

— "atvieglojumi vai atmaksa" ietver pilnīgu vai daļēju atbrīvojumu no ievadmuitas vai ievadmuitas iekasēšanas atlikšanu.

⁽³⁾ Iekasēšanas atlikšana var arī nebūt eksporta subsīdija, ja, piemēram, tiek iekasēta atbilstīga procentu summa.

⁽⁴⁾ h) punktu nepiemēro pievienotās vērtības nodokļa sistēmām un robežšķērsošanas nodokļa pielāgojumam tā vietā, un jautājums par pārlietu lieliem pievienotās vērtības nodokļa atvieglojumiem ir iztirzāts tikai g) punktā.

izejvielām, tādas pašas kvalitātes un ar tādām pašām īpašībām kā ievestās izejvielas, kā to aizstājēju, lai iegūtu no šā noteikuma, ja imports un attiecīgā eksporta operācija abas notiek saprātīgā laikposmā, kas nepārsniedz divus gadus. Šo punktu interpretē saskaņā ar pamatnostādnēm par izejvielu patēriņu ražošanas procesā, kas ietvertas II pielikumā, un pamatnostādnēm, lai noteiktu tādu aizvietojumus kā eksporta subsīdijas, kas ietvertas III pielikumā, atmaksas sistēmas.

- j) Eksporta kredītu garantiju vai apdrošināšanas sistēmas, apdrošināšanas vai garantiju sistēmas pret eksporta produktu ražošanas izmaksu pieaugumu vai pret zaudējumiem valūtas kursa svārstību dēļ nodrošināšana, ko veic valdība (vai speciālas iestādes, ko kontrolē valdības), par tādām apdrošināšanas iemaksu likmēm, kas nav piemērotas, lai segtu tādu sistēmu ilgtermiņa darbības izmaksas un zaudējumus.
- k) Eksporta kredītu piešķiršana, ko veic valdība (vai speciālas iestādes, ko kontrolē valdības un/vai kas darbojas ar valdību pilnvarām), par likmēm, kas ir zemākas par tām, kuras tiem faktiski jāmaksā par šādi izmantotiem naudas līdzekļiem (vai kas būtu jāmaksā, ja tie aizņemtos starptautiskajos kapitāla tirgos, lai saņemtu naudas līdzekļus ar tādu pašu termiņu un pārējiem kredītnoteikumiem, un kas izteikti tajā pašā valūtā, kādā ir eksporta kredīts), vai arī situācija, kad valdība vai tās iestādes samaksā visu vai daļu to izdevumu, ko eksportētāji vai finanšu institūcijas izdevušas, saņemot kredītu, ciktāl tos izmanto, lai nodrošinātu būtiskas priekšrocības eksporta kredītnoteikumu jomā.

Ja tomēr kāda Pasaules tirdzniecības organizācijas dalībvalsts ir uzņēmusies starptautiskas saistības oficiālo eksporta kredītu jomā, kurās no 1979. gada 1. janvāra piedalās vismaz 12 sākotnējās dalībvalstis (vai turpmākas saistības, ko ir pieņēmušas šīs sākotnējās dalībvalstis), vai ja kāda Pasaules tirdzniecības organizācijas dalībvalsts praksē piemēro attiecīgo saistību noteikumus attiecībā uz procentu likmēm, tad eksporta kredītu praksi, kas atbilst tādiem noteikumiem, neuzskata par eksporta subsīdiju.

- n) Jebkurš cits valsts maksājums, kas veido eksporta subsīdiju GATT 1994 XVI panta nozīmē.

II PIELIKUMS

NOSTĀDNES PAR RAŽOŠANAS FAKTORU IZLIETOJUMU RAŽOŠANAS PROCESĀ ⁽¹⁾

I

1. Netiešo nodokļu atlaižu sistēmas var paredzēt atbrīvojumu no tādiem iepriekšējo posmu progresīvajiem netiešiem nodokļiem, tādu nodokļu atvieglojumus vai iekasēšanas atlikšanu, vai atbrīvojumu no nodokļiem, kas uzlikti izejvielām, ko patērē, ražojot eksportētos produktus (ņemot vērā parastu atkritumu daudzumu). Līdzīgi nodokļa atmaksāšanas sistēmā var paredzēt ievēdmuitas atvieglojumus vai atmaksu, kas uzlikta izejvielām, kuras patērētas, ražojot eksportētos produktus (ņemot vērā parastu atkritumu daudzumu).
2. Eksporta subsīdiju sarakstā ar paskaidrojumiem I pielikuma h) un i) punktā ir atsauce uz terminu "izejvielas, kas patērētas eksportēto produktu ražošanā". Saskaņā ar h) punktu netiešo nodokļu atlaižu sistēma var veidot eksporta subsīdiju tādā mērā, cik no tās izriet atbrīvojums no iepriekšējo posmu progresīvajiem netiešiem nodokļiem, tādu nodokļu atvieglojumi vai iekasēšanas atlikšana, kas pārsniedz šādu nodokļu lielumu, ko faktiski uzliek izejvielām, kuras patērē eksportētā produkta ražošanā. Saskaņā ar i) punktu, atmaksas sistēmas var veidot eksporta subsīdiju tādā mērā, cik no tām izriet ievēdmuitas atvieglojumi vai iekasēšanas atlikšana, kas pārsniedz to, ko faktiski uzliek izejvielām, kuras patērē eksportētā produkta ražošanā. Abos punktos ir noteikts, ka, konstatējot izejvielu patēriņu eksportēto produktu ražošanā, jāņem vērā parasts atkritumu daudzums. i) punktā ir paredzēts vajadzības gadījumā izmantot arī aizstāšanu.

II

3. Pārbaudot, vai izejvielas ir patērētas eksportētā produkta ražošanā, kas ietilpst kompensācijas maksājuma izmeklēšanā atbilstīgi šai regulai, Komisija parasti rīkojas saskaņā ar šādu kārtību.
4. Ja ir aizdomas, ka netiešo nodokļu atlaižu sistēma vai atmaksas sistēmas piemērošanas dēļ veidojas subsīdija, jo ievēdmuitai vai netiešajiem nodokļiem, ko uzliek izejvielām, kuras patērē eksportētā produkta ražošanā, ir piešķirtas pārāk lielas atlaides vai arī ir atmaksāta pārāk liela summa, Komisijai vispirms jānosaka, vai eksportētājais valsts valdība ir izveidojusi un piemēro kādu sistēmu vai procedūru, kas ļauj apstiprināt, kādas izejvielas un kādos daudzumos ir patērētas eksportētā produkta ražošanā. Ja tiek noteikts, ka šādu sistēmu vai procedūru piemēro, tad Komisijai pēc tam ir jāpārbauda šī sistēma vai procedūra, lai redzētu, vai tā ir saprātīga, vai tā ir efektīva paredzētā mērķa sasniegšanai, un vai tā ir pamatota uz vispārpieņemto tirdzniecības praksi eksportētājā valstī. Komisija var uzskatīt par nepieciešamu saskaņā ar 26. panta 2. punktu veikt dažas praktiskas pārbaudes, lai pārbaudītu informāciju un pārliecinātos, ka sistēma vai procedūra ir piemērota efektīvi.
5. Ja šādas sistēmas vai procedūras nav, ja tā nav saprātīga vai arī ja tā ir izveidota un uzskatīta par saprātīgu, bet atklājas, ka to nepiemēro vai arī piemēro neefektīvi, tad eksportētājai valstij parasti jāveic turpmāka pārbaude, kas ir pamatota uz iesaistītajām faktiskajām izejvielām, lai noteiktu, vai ir noticis pārlietu liels maksājums. Ja Komisija to uzskata par vajadzīgu, drīkst veikt turpmāku pārbaudi saskaņā ar 4. punktu.
6. Komisijai izejvielas parasti ir jāuzskata par fiziski iekļautām, ja šādas izejvielas izmanto ražošanas procesā un tās fiziski atrodas eksportētājā produktā. Izejvielai gala produktā nav obligāti jābūt tādā veidā, kādā tā bija brīdī, kad to iekļāva ražošanas procesā.
7. Nosakot konkrētas izejvielas daudzumu, kas ir patērēts eksportētā produkta ražošanā, parasti jāņem vērā "parasts atkritumu daudzums", un šādus atkritumus parasti uzskata par patērētiem eksportētā produkta ražošanā. Termins

⁽¹⁾ Izejvielas, kas patērētas ražošanas procesā, ir produktā fiziski iekļautas izejvielas, kā arī enerģija, degviela un eļļa, kas izmantota ražošanas procesā, un katalizatori, kas patērēti to izmantošanas laikā, lai iegūtu eksportēto produktu.

“atkritumi” attiecas uz to izejvielu daļu, kas ražošanas procesā nepilda neatkarīgu funkciju, kas netiek patērēta eksportētā produkta ražošanā (tādu iemeslu dēļ kā neefektivitāte), un ko tas pats izgatavotājs neatgūst, neizmanto vai nepārdod.

8. Nosakot, vai uzrādītais atkritumu daudzums ir “parasts”, Komisijai parasti ir jāņem vērā ražošanas process, ražošanas nozares caurmēra pieredze eksportētājā valstī, kā arī citi tehniskie faktori atkarībā no situācijas. Komisijai ir jāpatur prātā, ka svarīgs jautājums ir tas, vai eksportētājas valsts iestādes ir saprātīgi aprēķinājušas atkritumu daudzumu, ja šādu daudzumu gatavojas iekļaut nodokļa vai nodevas atlaidēs vai atvieglojumos.

III PIELIKUMS

PAMATNOSTĀDNES, LAI NOTEIKTU ATMAKSAS SISTĒMAS ATTIECĪBĀ UZ TĀDU AIZVIETOJUMU KĀ EKSPORTA SUBSĪDIJAS

I

Atmaksas sistēmas var pieļaut to izejvielu, kas ir patērētas cita produkta ražošanas procesā, ievedmuītas kompensācijas vai atmaksu, ja eksportējot šis pēdējais produkts satur vietējās izejvielas, kam ir tāda pati kvalitāte un īpašības kā aizvietotajām ievestajām izejvielām. Ievērojot I pielikuma i) punktu, atmaksas sistēmas attiecībā uz aizvietojumu var būt eksporta subsīdija tādā mērā, cik tās izraisa pārlieku lielu tās ievedmuītas atmaksu, kas sākotnēji iekasēta par ievestajām izejvielām, par kurām tiek pieprasīta atmaksa.

II

Izskatot jebkuru atmaksas sistēmu attiecībā uz aizvietojumu saistībā ar kompensācijas maksājuma izmeklēšanu, ko veic saskaņā ar šo regulu, Komisijai parasti ir jārikojas, pamatojoties uz šādiem kritērijiem:

1. I pielikuma i) punktā ir noteikts, ka, ražojot produktu eksportam, ievestās izejvielas drīkst aizvietot ar vietējā tirgus izejvielām, ar noteikumu, ka šādas izejvielas ir vienādā daudzumā un tām ir tāda pati kvalitāte un īpašības kā ievestajām izejvielām, kuras aizvieto. Pārbaudes sistēma vai procedūra ir svarīga, jo tā dod eksportētājas valsts valdībai iespēju nodrošināt un pierādīt, ka izejvielu daudzums, par ko tiek prasīta atmaksa, nepārsniedz līdzīgu jebkurā formā izvesto produktu daudzumu un ka ievedmuītas atmaksa nepārsniedz to ievedmuītu, kas sākotnēji tika iekasēta par minētajām ievestajām izejvielām.
2. Ja ir aizdomas, ka atmaksas sistēmas attiecībā uz aizvietojumu piemērošanas dēļ veidojas subsīdija, Komisijai vispirms jānosaka, vai eksportētājas valsts valdība ir izveidojusi un piemēro kādu apstiprinājuma sistēmu vai procedūru. Ja tiek noteikts, ka šādu sistēmu vai procedūru piemēro, tad Komisijai pēc tam parasti ir jāpārbauda šīs pārbaudes procedūras, lai redzētu, vai tās ir saprātīgas, vai tās ir efektīvas paredzētā mērķa sasniegšanai, un vai tās ir pamatotas uz vispārpieņemto tirdzniecības praksi eksportētājā valstī. Ciktāl tiek noteikts, ka procedūras atbilst šim kritērijam un ir piemērotas efektīvi, tiks uzskatīts, ka subsīdija nepastāv. Komisija var uzskatīt par nepieciešamu saskaņā ar 26. panta 2. punktu veikt dažas praktiskas pārbaudes, lai pārbaudītu informāciju un pārliecinātos, ka pārbaudes procedūras ir piemērotas efektīvi.
3. Ja šādu procedūru nav, ja tās nav saprātīgas vai arī ja tādās procedūras ir izveidotas un uzskatītas par saprātīgu, bet tiek atklāts, ka tās faktiski nepiemēro vai arī piemēro neefektīvi, ir iespējama subsīdija. Tādos gadījumos eksportētājai valstij būtu jāveic turpmāka pārbaude, kas ir pamatota uz faktiskajiem iesaistītajiem darījumiem, lai noteiktu, vai ir noticis pārlieku liels maksājums. Ja Komisija to uzskata par vajadzīgu, drīkst veikt turpmāku pārbaudi saskaņā ar 2. punktu.
4. Noteikumu par atmaksu attiecībā uz aizvietojumu, saskaņā ar kuru eksportētājiem ir atļauts izvēlēties konkrētus importa sūtījumus, par kuriem pieprasīt nodokļa atmaksu, pašu par sevi nevajadzētu uzskatīt par subsīdijas veidotāju faktoru.
5. Pārlieku lielu ievedmuītas maksājuma atmaksu I pielikuma i) punkta nozīmē uzskata par pastāvošu tad, ja valdības ir maksājušas procentus par jebkurām summām, kas ir izmaksātas atpakaļ saskaņā ar to atmaksas sistēmām, tādā mērā, kādā procenti faktiski ir samaksāti vai ir maksājami.

IV PIELIKUMS

(Šis pielikums atjauno Lauksaimniecības nolīguma 2. pielikumu. Visi termini vai frāzes, kas nav šeit izskaidrotas vai kas nav pietiekami skaidras pašas par sevi, ir jāinterpretē minētā nolīguma kontekstā)

VIETĒJAIS ATBALSTS: PAMATS, UZ KURA ATBRĪVO NO SAMAZINĀŠANAS SAISTĪBĀM

1. Vietējā atbalsta pasākumi, par kuriem pieprasa atbrīvojumu no samazināšanas saistībām, atbilst pamatprasībai, ka tiem nav ietekmes uz ražošanu, nedz arī tādu seku, kas rada tirdzniecības traucējumus, vai arī šādas sekas ir minimālas. Attiecīgi, visi pasākumi, par kuriem tiek prasīts atbrīvojums, atbilst šādiem pamatkritērijiem:

a) minētais atbalsts tiek sniegts ar valdības programmas starpniecību, kuru finansē no valsts līdzekļiem (to skaitā ar iepriekš zināmiem ieņēmumiem) un kura neietver pārskaitījumus no patērētājiem;

un

b) minētajam atbalstam nav tādu seku, ka veidojas cenu atbalsts par labu ražotājiem;

kā arī kritērijiem un nosacījumiem, kas ir raksturīgi šai politikai, kā precizēts tālāk tekstā.

Valsts pakalpojumu programmas

2. *Vispārīgi pakalpojumi*

Šīs kategorijas politikā ietilpst izdevumi (vai iepriekš zināmi ieņēmumi) attiecībā uz programmām, kas sniedz pakalpojumus vai ieguvumu lauksaimniecībai vai lauku rajoniem. Tās neietver tiešus maksājumus ražotājiem vai pārstrādātājiem. Šādas programmas, kas ietver turpmāk minēto sarakstu, bet var būt plašākas par to, atbilst vispārīgajiem 1. punkta kritērijiem un politikai raksturīgajiem nosacījumiem, kur tas tālāk precizēts:

a) izpēte, to skaitā vispārējā izpēte, izpēte saistībā ar vides aizsardzības programmām, kā arī izpētes programmas, kas saistītas ar konkrētiem produktiem;

b) kaitēkļu un slimību apkarošana, to skaitā vispārīgie un konkrētiem produktiem domātie kaitēkļu un slimību apkarošanas pasākumi, piemēram, agrās brīdināšanas sistēmas, karantīna un izskausa;

c) mācību pakalpojumi, to skaitā gan vispārīgie, gan specifiskie mācību līdzekļi;

d) popularizēšanas un konsultāciju pakalpojumi, to skaitā tādu līdzekļu sagāde, kas atvieglo informācijas un izpētes rezultātu nodošanu ražotājiem un patērētājiem;

e) inspekcijas pakalpojumi, to skaitā vispārīgi inspekcijas pakalpojumi un konkrētu produktu pārbaudes veselības, drošības, šķirošanas vai standartizācijas vajadzībām;

f) tirdzniecības un veicināšanas pakalpojumi, ietverot tirgus informāciju, padomus un veicināšanu attiecībā uz konkrētiem produktiem, bet neskaitot izdevumus neprecizētiem mērķiem, ko pārdevēji varētu izmantot, lai samazinātu savu pārdošanas cenu vai piešķirtu tiešu ekonomisku ieguvumu pircējiem; un

g) infrastruktūras pakalpojumi: elektrotīkli, ceļi un pārējie transporta līdzekļi, tirgus un ostas iekārtas, ūdens piegādes iekārtas, dambji un kanalizācijas sistēmas, kā arī infrastruktūras darbi, kas saistīti ar vides aizsardzības programmām. Visos gadījumos izdevumi tiek piešķirti tikai kapitālu konstrukciju sagādei vai celtniecībai, un tajos nav ietverta lauku saimniecības subsidēta piegāde, izņemot vispārēji pieejamu komunālo pakalpojumu tīkla iekārtu subsidētu piegādi. Tajos nav ietvertas izejvielu vai darbības izmaksas, vai atvieglota maksa par pakalpojumiem.

3. *Krājumu glabāšana valsts noliktavās pārtikas drošības apsvērumu dēļ* ⁽¹⁾

Izdevumi (vai iepriekš zināmi ieņēmumi) attiecībā uz produktu krājumu uzkrāšanu un glabāšanu, kas ir neatņemama valsts tiesību aktu paredzētas pārtikas drošības programmas sastāvdaļa. Saistībā ar šādu programmu tajos var būt ietverts valsts atbalsts par produktu glabāšanu privātās noliktavās.

Šādu krājumu uzkrāšana un apjoms atbilst iepriekš noteiktiem mērķiem, kas ir saistīti tikai ar pārtikas drošību. Krājumu uzkrāšanas un nodošanas process ir finansiāli atklāts. Valsts veic pārtikas iepirkumus par konkrētā brīža tirgus cenām, un pārtikas drošības krājumu pārdošanas cena nav mazāka par konkrētā produkta un kvalitātes pašreizējo vietējā tirgus cenu.

4. *Vietējā pārtikas palīdzība* ⁽²⁾

Izdevumi (vai iepriekš zināmi ieņēmumi) attiecībā uz vietējās pārtikas palīdzības piešķiršanu trūcīgajiem iedzīvotāju slāņiem.

Tiesības saņemt pārtikas palīdzību ir pakļautas skaidri noteiktiem kritērijiem, kas ir saistīti ar uzturvielu mērķiem. Šāda palīdzība izpaužas kā tieša pārtikas piegāde konkrētajām personām vai arī līdzekļu piešķiršana, lai dotu tiesīgajiem saņēmējiem iespēju nopirkt pārtiku vai nu tirgū vai par subsidētām cenām. Valsts veic pārtikas iepirkumus par konkrētā brīža tirgus cenām, un palīdzības finansēšana un vadība ir atklāta.

5. *Tiešie maksājumi ražotājiem*

Atbalsts, ko sniedz ar tiešu maksājumu starpniecību (vai ar iepriekš zināmiem ieņēmumiem, ietverot samaksu graudā) ražotājiem, par kuriem tiek prasīts atbrīvojums no samazināšanas saistībām, atbilst pamatkritērijiem, kas noteikti 1. punktā, kā arī konkrētiem kritērijiem, ko piemēro individuāliem tiešā maksājuma veidiem, kā noteikts 6. līdz 13. punktā. Ja atbrīvojumu no samazināšanas prasa par jebkuru esošu vai jaunu tiešā maksājuma veidu, kas nav minēts 6. līdz 13. punktā, tas atbilst kritērijiem, kas noteikti 6. punkta b) līdz e) apakšpunktā, papildus vispārīgajiem kritērijiem, kas noteikti 1. punktā.

6. *Ar ražošanu nesaistīts pabalsts*

- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem nosaka skaidri definēti kritēriji, kā ienākumi, ražotāja vai zemes īpašnieka statuss, faktoru izmantošana vai ražošanas līmenis definētā un noteiktā pārskata laikposmā.
- b) Šādu maksājumu summa jebkurā noteiktā gadā nav saistīta vai pamatota ar produkcijas veidu un apjomu (ietverot mājlopu vienības), ko ir sācis ražotājs jebkurā gadā pēc pārskata laikposma.
- c) Šādu maksājumu summa jebkurā noteiktā gadā nav saistīta vai pamatota ar vietējām vai starptautiskajām cenām, ko piemēro jebkurai produkcijai, kas ir sāta jebkurā gadā pēc pārskata laikposma.
- d) Šādu maksājumu summa jebkurā noteiktā gadā nav saistīta vai pamatota ar ražošanas faktoriem, kas ir izmantoti jebkurā gadā pēc pārskata laikposma.
- e) Lai saņemtu šādus maksājumus, netiek prasīta nekāda produkcija.

7. *Valsts finansiālā līdzdalība ienākumu apdrošināšanas un ienākumu garantiju programmās*

- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem nosaka ienākumu zaudējums, ņemot vērā tikai tos ienākumus, kas gūti no lauksaimniecības, kas pārsniedz 30 % no vidējiem bruto ienākumiem vai līdzvērtīgu summu tīro ienākumu

⁽¹⁾ Šā pielikuma 3. punktā par atbilstīgām šā punkta noteikumiem uzskata valsts krājumu uzglabāšanas programmas pārtikas drošības mērķiem jaunattīstības valstīs, kuru darbība ir caurskatāma un tiek veikta saskaņā ar oficiāli publicētiem objektīviem kritērijiem vai pamatnostādņiem, ietverot programmas, saskaņā ar kurām pārtikas produktu krājumus pārtikas drošības mērķiem iepērk un piegādā par kontrolētām cenām, ar noteikumu, ka starpība starp iepirkuma cenu un ārējo references cenu ir uzskaitīta kopējā atbalsta summā (AMS).

⁽²⁾ Šā pielikuma 3. un 4. punktā par atbilstīgu šā punkta noteikumiem uzskata pārtikas produktu piegādi par subsidētām cenām ar mērķi apmierināt jaunattīstības valstu trūcīgo pilsētu un lauku iedzīvotāju vajadzību pēc pārtikas regulāri un par saprātīgām cenām.

izteiksmē (izņemot jebkurus maksājumus no tās pašas vai līdzīgas programmas) iepriekšējā trīs gadu laikposmā, vai trīs gadu vidējo apjomu, kas balstīts uz iepriekšējo piecu gadu laikposmu, izņemot lielāko un mazāko vērtību. Jebkuram ražotājam, kurš atbilst šim nosacījumam, ir tiesības saņemt maksājumus.

- b) Šādu maksājumu summa kompensē mazāk nekā 70 % no ražotāja ienākumu zaudējuma tajā gadā, kad ražotājs kļūst tiesīgs saņemt šo palīdzību.
 - c) Jebkuru šādu maksājumu summa attiecas tikai uz ienākumiem, un tā neattiecas uz produkcijas veidu vai apjomu (ietverot mājlopu vienības), ko ir sācis ražotājs, vai uz vietējām vai starptautiskajām cenām, ko piemēro šādai produkcijai, vai uz izmantotajām izejvielām.
 - d) Ja ražotājs vienā un tajā pašā gadā saņem maksājumus saskaņā ar šo punktu un saskaņā ar 8. punktu (atbrīvojums dabas katastrofas gadījumā), tad šādu maksājumu kopsumma ir mazāka nekā 100 % ražotāja kopējo zaudējumu.
8. *Maksājumi (kas veikti vai nu tieši, vai ar valsts finansīvu līdzdalību ražas apdrošināšanas programmās), lai sniegtu pabalstu pēc dabas katastrofām*
- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem rodas tikai tad, ja valsts iestādes ir formāli atzinušas, ka ir notikusi vai notiek dabas katastrofa vai līdzīgs posts (to skaitā slimības uzliesmojumi, kaitēkļu invāzijas, kodolkatastrofas un karš konkrētās dalībvalsts teritorijā), un to nosaka produkcijas zaudējums, kas pārsniedz 30 % no produkcijas vidējā apjoma iepriekšējā trīs gadu laikposmā, vai triju no pēdējo piecu gadu vidējā apjoma, neskaitot lielāko un mazāko vērtību.
 - b) Maksājumus, kas pienākas pēc katastrofas, piemēro tikai attiecībā uz ienākumu, mājlopu (to skaitā maksājumus par dzīvnieku veterināro ārstēšanu), zemes vai citu izejvielu zaudējumiem, kas radušies minētās dabas katastrofas dēļ.
 - c) Maksājumi kompensē ne vairāk kā kopējās šādu zaudējumu aizstāšanas izmaksas un neietver prasību precizēt vai norādīt nākamās produkcijas veidu vai daudzumu.
 - d) Maksājumi, kas veikti katastrofas laikā, nepārsniedz to līmeni, kas tiek prasīts, lai novērstu vai samazinātu turpmākos zaudējumus, kā noteikts b) kritērijā.
 - e) Ja ražotājs vienā un tajā pašā gadā saņem maksājumus saskaņā ar šo punktu un saskaņā ar 7. punktu (ienākumu apdrošināšanas un ienākumu garantiju programmas), šādu maksājumu kopsumma ir mazāka nekā 100 % ražotāja kopējo zaudējumu.
9. *Strukturālu pielāgojumu palīdzība, ko sniedz ar ražotāju atkāpšanās programmu starpniecību*
- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem nosaka, atsaucoties uz skaidri noteiktiem kritērijiem programmās, kas ir izstrādātas, lai atvieglotu to personu atkāpšanos kas ir nodarbinātas pārdodamu lauksaimniecības produktu ražošanā, vai viņu pāreju uz nodarbošanos, kas nav saistīta ar lauksaimniecību.
 - b) Maksājumi ir atkarīgi no nosacījuma, ka saņēmējiem ir pilnīgi un neatgriezeniski jāaiziet no pārdodamu lauksaimniecības produktu ražošanas.
10. *Strukturālu pielāgojumu palīdzība, ko sniedz ar programmām resursu izņemšanai no apgrozības*
- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem nosaka, atsaucoties uz skaidri noteiktiem kritērijiem programmās, kas ir izstrādātas, lai no pārdodamu lauksaimniecības produktu ražošanas izņemtu zemi un pārējos resursus, to skaitā mājlopus.
 - b) Maksājumi ir atkarīgi no nosacījuma, ka zeme ir jāizņem no pārdodamu lauksaimniecības produktu ražošanas vismaz uz trijiem gadiem vai – attiecībā uz mājlopiem – tie ir jānokauj vai galīgi un neatgriezeniski jāatbrīvojas no tiem.
 - c) Maksājumi neietver prasību vai norādes, lai šāda zeme vai pārējie resursi, kas ir saistīti ar pārdodamu lauksaimniecības produktu ražošanu, tiktu izmantoti alternatīvā veidā.
 - d) Maksājumi nav saistīti nedz ar produkcijas veidu vai daudzumu, nedz ar vietējām vai starptautiskajām cenām, ko piemēro ražošanai, kas sāka, izmantojot zemi vai citus resursus, kas paliek ražošanā.

11. *Strukturālu pielāgojumu palīdzība, ko sniedz ar ieguldījumu atbalsta starpniecību*

- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem nosaka, atsaucoties uz skaidri noteiktiem kritērijiem valdības programmās, kas ir izstrādātas, lai palīdzētu finansiāli vai fiziski restrukturēt ražotāja darbību, ja ir objektīvi pierādīti strukturāli trūkumi. Tiesības uz šādām programmām drīkst pamatot arī ar skaidri noteiktu valdības programmu lauksaimniecības zemes reprivatizācijai.
- b) Šādu maksājumu summa jebkurā noteiktā gadā nav saistīta vai pamatota ar produkcijas veidu un apjomu (ietverot mājlopu vienības), ko ir sācis ražotājs jebkurā gadā pēc pārskata laikposma, izņemot gadījumu, kas paredzēts e) apakšpunktā.
- c) Šādu maksājumu summa jebkurā noteiktā gadā nav saistīta vai pamatota ar vietējām vai starptautiskajām cenām, ko piemēro jebkurai produkcijai, kas ir sāta jebkurā gadā pēc pārskata laikposma.
- d) Maksājumus dod tikai uz tik ilgu laikposmu, cik nepieciešams, lai īstenotu ieguldījumus, attiecībā uz kuriem tie ir piešķirti.
- e) Maksājumos nav ietverta prasība vai norādes attiecībā uz lauksaimniecības produktiem, ko ražos saņēmēji, izņemot prasību neražot kādu konkrētu produktu.
- f) Maksājumi ir ierobežoti līdz summai, kas ir vajadzīga, lai kompensētu strukturālo trūkumu.

12. *Maksājumi saskaņā ar vides programmām*

- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem nosaka kā daļu no skaidri noteiktas valdības vides aizsardzības vai saglabāšanas programmas, un tās ir atkarīgas no konkrētu valdības programmas nosacījumu izpildes, to skaitā tādu nosacījumu, kas attiecas uz ražošanas metodēm vai faktoriem.
- b) Maksājuma summa nav lielāka par papildu izmaksām vai ienākumu zaudējumu, kas izriet no valdības programmas izpildes.

13. *Maksājumi saskaņā ar reģionālās palīdzības programmām*

- a) Tiesības uz šādiem maksājumiem ir paredzētas tikai ražotājiem mazāk attīstītos apgabalos. Katram šādam apgabalam ir jābūt skaidri apzīmētam vienkopu ģeogrāfiskam apgabalam ar nosakāmu ekonomisko un administratīvo identitāti, ko uzskata par mazāk attīstītu, pamatojoties uz neitrāliem un objektīviem kritērijiem, kas ir skaidri noteikti normatīvā aktā un norāda, ka apgabala grūtības izriet no apstākļiem, kas nav īslaicīgi.
 - b) Šādu maksājumu summa jebkurā noteiktā gadā nav saistīta vai pamatota ar ražošanas veidu vai apjomu (ietverot mājlopu vienības), ko ražotājs sācis jebkurā gadā pēc pārskata laikposma ne tāpēc, lai samazinātu tādu ražošanu.
 - c) Šādu maksājumu summa jebkurā noteiktā gadā nav saistīta vai pamatota ar vietējām vai starptautiskajām cenām, ko piemēro jebkurai ražošanai, kas ir sāta jebkurā gadā pēc pārskata laikposma.
 - d) Maksājumi ir pieejami tikai ražotājiem attiecīgajos apgabalos, bet šādos apgabalos tie parasti ir pieejami visiem ražotājiem.
 - e) Ja maksājumi ir saistīti ar ražošanas faktoriem, maksājumus virs konkrētā faktora sliekšņa līmeņa veic pēc regresīvas likmes.
 - f) Maksājumi nav lielāki par papildu izmaksām vai ienākumu zaudējumu, kas izriet no lauksaimniecības ražošanas sākšanas norādītajā apgabalā.
-